

Aylık
İşçi Gazetesi
Şubat- 2017
Sayı: 21
Fiyatı: 2 TL

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Oligarşik Diktatörlüğe Hayır!

Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer

Tek Millet, Tek Devlet, ve Ben

Kapitalizmin krizi sürüyor!

Türk parası değer kaybediyor, işsizlik artıyor, sermayenin karları büyüyor, Kürt sorunu kangrene dönüşüyor, basın susturuluyor, temsili kurumlar işlevsizleştiriliyor; öğrenciler, gazeteciler, vekiller tutuklanıyor; devrimciler, demokratlar işlerinden atılıyor; Suriye’de kaybeden Türk devleti, savaşın faturasını tüm kriziyle birlikte emekçilerin omzuna yüklüyor!

Sermaye yapısal krizleriyle boğuşurken yönetemiyor! Bu kriz egemen sınıfın artık tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiğinin de işaretidir!

Sermayenin devleti sarsılıyor. Yönetemiyor, krizi aşamıyor. Krizi aşamadıkça işçi ve emekçilere saldırının şiddetini artırıyor. Ancak güneş balçıkla sıvanmaz; görüyoruz.

devamı 3. sayfada

Bir Kitle Hareketine Doğru

Yusuf Erdem

Tam yarım asır boyunca, devrimci mücadelenin içinde olan benim gibi biri için en üzücü olan durum, büyük ölçüde işçi sınıfımızdan, kent ve kır yoksullarından uzağa düşmüş oluşumuzdur. Bu durumun örgütsüzlük, örgütlü olanlarımızın da param

devamı 3. sayfada

Olağanüstü Hal’e “Olağan” Kılıf

Bahar Özgüven

Gerek vekillerin gözüaltına alınması, gerek milliyetçi partiyle iş birliği halinde olunması iktidarın uzun bir başkanlık sistemi hazırlığının son aşamalarıydı. Son yıllarda medyanın huzursuzluk diyerek tabir ettiği kaotik ortamda, halka sürekli vurgulanan “istikrar” kelimesi birçok mesajı içinde barındırıyordu. “Siz ses çıkardıkça, bize karşı geldikçe huzurunuz kaçacak” söylemi toplumun her kesiminde hissedildi. Daha fazla itaat etmenin ancak istikrar getireceği algısı insanlara yerleştirildi. İtaat etmek diyoruz çünkü sözde demokrasinin sözde referandumunda halkın hiçbir şekilde anayasa değişikliği hakkında bilgilendirilmeden karar vermesi bekleniyor -ki mevcut medya niteliği ve eğitim sisteminin araştırmacı, bağımsız ve özgür düşünebilen bireyler yetiştirmediğini de göz önünde bulundurduğumuzda halkın bu sistemsel değişiklik üzerine araştırıp objektif verilere kendi çabasıyla ulaşmasını beklemek çok iyimser olur.

Aslında sadece güncel duruma bakarak bile burjuvazinin demokrasiye ve hal-

devamı 2. sayfada

Yangınlara Fazla Bakan.....	4	- Devrimci Parti.....	7	Burjuvazi Pusuda.....	13
İşçi Güvenli.....	5	Burjuvazinin...Silahı.....	11	Dünyadan.....	14
Tek Çare Parti.....	6	Sürekli Savaş:.....	12	Röportaj.....	15-16

1.sayfadan devam

kın iradesine biçtiği anlamı görebiliriz. Adı demokrasi olsa bile, yönlendirilmiş ve baskı altında bırakılmış bir seçmen kitlesinin iradesi halkın değil, iktidardaki sınıfın iradesi olacaktır. Referandum gündeminde başta AKP olmak üzere evet söylemi siyasal karşıtlık üzerinden kuruluyor ve olay anayasa değişikliği bağlamından koparılıp parti fanatizmine dönüşüyor. Sosyalistlerin, burjuvazinin yönlendirdiği ve şekillendirdiği sistemlerin hiçbirinden medet umması söz konusu olamaz. Gündemimizi sadece başkanlık karşıtlığı üzerinden kurmak yerine başkanlık sistemi üzerinden üretilen söylemler

gellenirken, referandum öncesi halk sadece iktidar tarafından yönlendiriliyor. Meclisten geçen maddeleri en azından sistem içerisinde sıkışmalarıyla, hukuki yönüyle okumak az çok fikir verebilir bizi nelerin beklediğine. Konuyu alanları içinde hukukun üstünlüğü kutsaması ile ele alan hukukçular bile bugün bu anayasa değişikliğinin hukuku değersizleştirdiğinden bahsediyor; ancak pek tabii bunlar devletin propaganda aracı, medyası tarafından konuşturuluyor değil genel olarak siyasetçiler nezdinde bir kavga olarak haberlerde sunuluyor. Bu yüzden emekçiler açısından konunun sınıfsal arka

kaldırılmak istenmesi amaçlanan durumun ne olduğunu anlamamız açısından destekleyici niteliktedir. Ayrıca normalde başkanlık sisteminin en temel özelliklerinden biri yasama ve yürütmenin birbirinin görevini sonlandırmasına izin hakkının olmaması iken, AKP tipi başkanlık önerisinde bu izin verilmiştir. Başkanlık sistemi esas olarak yasama ve yürütme erklerinin katı bir şekilde ayrılmasıdır. Yani başkan ve meclis birbirlerinin görevlerine son veremez, çünkü parlamenter sistemdeki gibi birbirleriyle çok fazla etkileşim halinde değildir; bir erkin baskın olup diğerini feshetmemesi açısından bu yasaklanır.

şeker diye gösterilip sus payı olarak kaldırılıyor. OHAL'i yaşadığımız şu günlerde OHAL'in belli bir sınıfın kendisini korumak adına işçi ve emekçilere daha fazla baskı uygulamak olduğunu biliyoruz. Yasa ile bu günlerde gayri resmi olarak maruz kaldığımız her şey artık sadece yazılı ve hukuk sınırları içerisine sokulmuş olacak. Yani bu referandumdan HAYIR çıksa bile iktidar, sınıfsal alışkanlıklarından vazgeçmeyecek. Bu maddeler ise iktidarın eylemlerini meşrulaştırmasından başka bir şey değildir. Üstelik bu daha meşrulaştırma hareketinin başlangıcı, daha sonra yine bu değişikliklerin getirdiği haklarla cumhurbaşkanının yetkileri genişletilecek, halkın alanı daha da daraltılacak. Daha şimdiden bu değişikliklerle, TBMM'den yönetim-harcamalarının denetlenmesi yetkisi kısmen alındı ve cumhurbaşkanına TBMM'ye vergi, bütçe kanun, kesin hesap kanun teklifi sunma hakkı verildi. Cumhurbaşkanının ekonomi alanına ilişkin düzenlemeleri hangi sınıfın imtiyazına ve çıkarına yönelik yapacağını tartışmaya bile açmak gülünç kalır. Burjuvazinin başkanı meydanlarda halka seslenecek, saraylarda sermaye gruplarına hizmet edecek.

Anayasanın cumhurbaşkanlığının sorumluluğu maddesi de yeniden düzenleniyor. Cumhurbaşkanının ancak adli bir suç dolayısıyla yargılanması söz konusu; siyasal olarak görevden uzaklaştırılması engelleniyor. Cumhurbaşkanının "Yüce" Divan'a gönderilmesi neredeyse imkânsız hale geliyor. Meclisin cumhurbaşkanına ilişkin denetleme yetkisi oldukça daraltılıyor. Yani hukuk diliyle de burada artık meşru bir diktatörden bahsetmek mümkündür.

Hukukçuların son dönemde çokça bahsettiği üzere; anayasa için asli kurucu iktidar ve tali kurucu iktidar denilen iki kavram vardır. Asli kurucu iktidar yeni bir anayasa yapan iktidardır yani bir ülkede devrim, rejim değişikliği, darbe gibi olaylar sonrasında anayasayı kuran iktidardır, 1960-1982 anayasaları gibi. Tali kurucu iktidar ise kurulmuş iktidarda, yani hâlihazırdaki bir anayasada değişiklik yapan iktidardır. Bugün öğretilde AKP tali kurucu iktidar konumunda sadece anayasa değişikliği yapan bir iktidar sınırlarında kabul edilecekse bile gerçekte bir darbe anayasası çıkarmaktadır karşımıza. Bütün bunlardan hareketle söz konusu olanın bir anayasa değişikliği değil, OHAL'in, yani darbenin yasallaştırılmasıdır

rin ve amaçların neye hizmet ettiğini de vurgulamak gerekiyor. Aksi halde sadece başkanlık sistemi üzerine konuşmak hem iktidara kuru muhaliflik yapmaktan öteye geçmeyecek, hem de düzenin diğer sistemlerini meşru görmek anlamına gelecek. Bugün mesele sadece başkanlık sistemine karşı çıkmak değil. Başkanlık sistemi sadece tek adamın hırsını barındırmıyor, bir sınıfın açgözlülüğünün ve kendi kendine durmayacağını göstergesi de aynı zamanda. Burjuvazinin amaçlarını ve kime karşı olduğunu, kimi koruduğunu rahatça anlamak için önce onun yücelttiği kavramların içi boş, sadece lafta kavramlar olduğunu görmek gerekiyor. Nitekim anayasa değişikliğini konuşurken içerisinde elbette hukuki açıdan olumlu görülebilecek yanlar bulunabilir ama bunlar bütünü içerisinde işlevsiz ve anlamsız bir halde kalır.

Referandumda somut olarak neler var, neye hayır diyoruz?

Malum; siyasetçiler, gazeteciler, muhalifler, yazarlar, sosyalistler hapishanelerde tutulurken ve üstüne OHAL altında bütün protestolar en-

planı görülemiyor. TBMM'de üye sayısının 550'den 600'e çıkarılması maddesini mecliste aynı şekilde yer edinmiş vekiller tutukluyken halkın daha fazla temsiliyeti olarak değerlendirmek komik kaçır.

Esas itibarıyla başkanlık sistemi, bu süreçte çokça öne çıkarılan, ABD'deki sistem ile birebir örtüşmüyor. Gerçekten de AKP'ye emanet, yeni denenecek bir sistem ile karşı karşıyayız. Güçlü bir yasama organının oluşmasını beklemediğimiz için görebildiğimiz tek şey güçlü bir başkan, yani gücü arttırılmış, saraylara daha fazla yerleşen bir sınıf. Kanun tasarısında TBMM seçimleri dört yıldan beş yıla çıkarılıp cumhurbaşkanlığı seçimleriyle eş zamanlı yapılması belirlenmiş. Bu da demek oluyor ki cumhurbaşkanlığının görevi süresince ona ayak uydurmuş bir TBMM, olası bir değişiklikte ona ayak bağı olmaması adına TBMM seçimleri de başkan ile aynı günde yapılıyor. Düşünün başkan ile birlikte gelen, başkan ile birlikte giden bir millet meclisi! Ki meclisten geçmeyen maddelerden birinde ara seçimlerin kaldırılması bile vardı; ara seçimlerin

Önümüzdeki değişiklikte ise hiçbir koşula bağlanmadan Cumhurbaşkanının talebiyle seçimler yenilenebilir. Meclisin seçimleri yenileme talebi ise ancak meclis üye tam sayısının beşte üçü kararıyla gerçekleşebilir.

Yargı bağımsızlığının sadece bir isim tamlamasından ibaret olduğu ülkemizde bu değişiklikte on üç kişiden oluşan HSYK'ya cumhurbaşkanı dört üye seçecek, zaten onun piyonları olan adalet bakanı ve müsteşar ile birlikte bu kurumun neredeyse yarısı doğrudan cumhurbaşkanının "adam"larıyla dolacak. Anayasa mahkemesinin ise sayısı on beşe düşürülen üyesinden on ikisini cumhurbaşkanı atayacak. Askeri mahkemelerin kaldırılması ise "vesayet" propaganda-sının dışında hiçbir anlam taşıyor.

Cumhurbaşkanının millî güvenlik politikaları belirlemesi ve bu amaçla önlemler alması yetkisi de ona biçilen komutanlık anlayışıdır. Anayasa değişikliğini ve anayasayı başlı başına anlamsızlaştıran en önemli maddelerden biri de OHAL ilan etme ve OHAL kararnamesi çıkarma yetkisiyle donatılmış cumhurbaşkanı. OHAL'i usulsüzce hayatımıza sokmak hedeflenirken, sıkıyönetim de

1.sayfadan devam

parça oluşu, sosyalist sistemin değiştirmeyi başaramadığı dünyanın yıkıntıları altında kalması, birçoğumuzdaki kafa karışıklığı gibi nedenleri var elbette. Zor zamanlarda (12 Eylül sonrasının siyasi gericiilik döneminde) örgütlülüğümüzü ve mücadelemizi sürdürebilme kıvraklığını gösteremediğimiz için gecekondü bölgelerini, kent ve kır yoksullarını din ve uyuşturucu baronlarına, maddi sefalet ve sadaka kültürünün yol açtığı manevi sefalete, yani yoksulluğa ve çürümeye terk ettik. İşçi sınıfımızı örgütsüzlüğe, ekmeğini ve yaşamını patron sendikalarının ve hırsız müteahhitlerin, maden ve HES patronlarının insafına terk ettik. İnşaat çukurları ve maden kuyuları toplu işçi mezarları haline geldi.

Şu an içinde yaşadığımız ve iç içe geçen bu siyasi, ekonomik ve toplumsal kriz; bir yandan tekçi bir dikta rejimi tehlikesini ve felaketini yaklaştırırken; öte yandan da bu gidişi tersine çevirerek sınıfımızla, tüm emekçi ve ezilenlerle tekrar buluşabilmemiz fırsat ve olanaklarını artırıyor.

Emekçi halkımızla buluşmadan, yığınlarda biriken, huzursuzluk ve gelecek korkusunu, öfkeyi umuda dönüştürmeden hiçbir şey yapamayız. Ne var ki burjuva partilerinin (ve onların milliyetçi, kutsal devletçi ve dinci ideolojilerinin) etkisindeki yurttaşlarımıza yaklaşıırken çok özenli ve dikkatli olmalıyız.

Bu kısa yazıda bir iki noktaya dikkat çekmek isterim:

- Birincisi; bir insanın inançlarına küçük burjuva radikalleri gibi doğrudan ve cepheden saldırırsanız, o kişinin inancını daha da güçlendirmekten ve size karşı tepkisini çekmekten başka bir sonuç elde edemezsiniz; onu etkileme olanağını da en baştan heba etmiş olursunuz (ki biz 68'lilerin bu konuda günahları oldukça büyüktür.)

O halde bu ortamda insanlarımıza nasıl yaklaşmalıyız?

Süleyman İlbay'ın gönderisinde okuduğumuz alıntı; ne yapmamız gerektiğine ilişkin çok güzel bir örnektir:

Latin Amerika'da direnişçi bir papaza işkence yapan polisler;

- “Ateist komünistlerle ne işin var?” demişler.

Papaz:

- “İnsanlar, ateistler ve müminler diye ikiye ayrılmaz,

insanlar ezenler ve ezilenler diye ikiye ayrılır,” demiş.

İşkenceciler :

- “Ama onlar dinin afyon olduğunu söylüyor” diye karşılık vermiş.

Papaz net bir şekilde itiraz etmiş:

- “Dini afyon olarak asıl kullananlar, bu dünyanın bütün zenginliklerini kendilerine mal edip yoksullara ise öbür dünyanın nimetlerini bırakan zenginlerdir.” demiştir.

Bir Kitle Hareketine Doğru

- İkincisi; insanlarımıza her şeyi bilen, emekçilere yukardan bakan, yapılması gerekeni vazeden bir öğretmen edasıyla değil; içlerinden biri, yalnız öğreten değil, özellikle emekçi insanlarımızdan öğrenmek isteyen, içtenlikle tartışan, fikir soran biri olarak gitmeliyiz.

Bu konuda da Mustafa Çoban kardeşimizin deneyimini dile getiren bir gönderisini tekrar paylaşmak istiyorum :

“Bu gün (...) balıkçı arkadaşlarla birlikteydik. Sabahları ağlarını kaldırdıktan sonra, ağ temizlerken sohbet güzel oluyor. Bu sabah da hakeza öyle oldu. Biraz balık, deniz, kısmet derken, konuyu referandumda ne yapacağım konusunda kafamın çok karışık olduğunu ve bu konuda bana önerilerinin neler olduğunu sorarak güncel sorunu konuşmaya başladık. Her konuda görüşlerimi dikkate alan balıkçı arkadaşlar, bu önemli konuda topu onlara atışından dolayı pek bi gururlandılar. Yarın sabah bu konuyu enine boyuna tartışıp ne yapabileceğimiz konusunda bir karara varmak üzere anlaştık.

Yarın bu vakitler, olanı biteni sizinle paylaşacağım.

Size bir önerim var: Hedef kitlenin karşısına her şeyi çok iyi bildiğinizi, referanduma ilişkin en doğru kararı siz verebilirmiş gibi değil, onların da görüşlerinin önemli olduğunu ve tartışarak doğru karara ulaşabileceğinizi siz bizzat söyleyin ve sonucu görün.” (muço)

- Üçüncüsü tehlikenin –hatta felaketin- çok yakın, zamanın dar olduğunu bilmeli; ne var ki bununla eş zamanlı olarak huzursuzluğun, öfkenin de büyük olduğunu; bu kriz ortamının bize çok zengin mücadele fırsatları ve olanaklar sağladığını görmeliyiz. Eğer hızla bir toplumsal hareket, bir sokak hareketi yaratamazsak yukarıda önerilen çalışmalar da sorunu çözmez. Bütün ezilenler ve muhalif kesimleri kapsayan, kucaklayan, hayatın her alanını kuşatan bir toplumsal hareket, korku bulutlarını dağıtıp öfkeyi umuda, umudu zafere dönüştürebilir. Ayrıca bu fırsat ve olanaklar devrimciler ile sınıfımızı ve tüm emekçi ve ezilenleri buluşturabilir. Ev ev, insan insana, işyeri işyeri yapılacak çalışmalar ancak böyle bir toplumsal hareket ortamında güç ve etki kazanabilir. Özetle kitle içindeki tüm aydınlatma ve aydınlanma faaliyetlerimiz, bu karanlık gidişi tersine çevirecek bir kitle hareketi yaratmaya bağlanmalıdır.

Unutmayalım ki sonuna kadar haklı olduğumuz inancı ve geleceğin bize ait olduğu bilinci bizim sonsuz cesaret kaynağımızdır. Biz mücadele ederek yenik düşsek bile, yenilgimizden ders alarak ayağa kalkıp tekrar tekrar savaşırlırız. Oysa düşman sınıf ve onun çürümüş kirli diktatörlüğü ve diktatörleri en küçük hata ve tereddütlerinde bir daha geri dönmek üzere yıkılıp giderler, bir süre lanetle anılırlar ve kısa sürede unutulurlar. En erken terk edenler ve unutanlar da o iktidardayken kendisine yaranmaya çalışanlar olacaktır.

1.sayfadan devam

Oligarşik Diktatörlüğe Hayır!

Ortada devrimci, yığinsal bir kalkışma olmamasına rağmen, burjuva devlet sarsılıyor.

Bu yıkıntının altında kalmayacağız!

Krizin panzehri ‘sistem değişikliği’ denilerek yeni anayasa paketi emekçilerin önüne sunuluyor. Yaşanan rejim değişikliği değil, düzenin kurtarılması operasyonudur.

Sürecin adı oligarşik diktatörlüktür. Anayasa oylaması, sürecin sadece ufak bir parçasıdır. Diktatörlüğün yasallaşması, kitleler nezdinde meşrulaştırılması sürecidir.

“AKP/Saray diktatörlüğü”, “tek adam rejimi” olarak önümüze sunulan sermaye cephesinin tekleşmesi, sermayenin tümünün çıkarları adına dar bir grubun yönetimidir. Bu dar grup AKP/Saray nezdinde vücut bulmaktadır. Erdoğan’ın hevesleri düzenin ihtiyaçlarıyla üst üste binmiştir.

Sermaye devletinin bu projesini, emekçileri içine sürüklediği savaş politikalarını, büyüyen işsizliği, güvencesizliği, inkâr, imha ve asimilasyonu REDDEDİYORUZ!

AKP iktidarının Kürt halkına dönük katliam politikasının değişmediğini biliyoruz. Diktatörlüğün Kürt halkına dönük saldırılarını REDDEDİYORUZ!

Nefreti büyüten, çocuk tecavüzcülerini, mafya artıklarını, katilleri koruyan bu düzeni; bu düzenin yasallaşmasını REDDEDİYORUZ!

Eylem ve örgütlenme özgürlüğünü yok eden, düzenin “olağanüstü hal”ini REDDEDİYORUZ!

Bize dayatılan bu düzene HAYIR! diyoruz. Sermaye devletinin dününü, bugününü ve yarınını REDDEDİYORUZ!

Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkını tanımayan; işçi ve emekçilere eylem ve örgütlenme özgürlüğü tanımayan bu düzene;

Oligarşik diktatörlüğe geçit vermeyeceğiz! Bütün işçiler, emekçiler, işsizler, öğrenciler, kadınlar, çocuklar ve yoksullar için;

Emekçilere dayatılan bu istibdat rejimini, sermayenin egemenliğini yok etmek için;

“Yarını kurmak”, bugünü yıkmayla başlayacak. Bugünü yıkmak için;

Düne ve bugüne; HAYIR! diyoruz

Yangınlara Fazla Bakan Gözler...

Mustafa Özkan

Ülke iç ve dış savaş batağının tamda ortasına savrulmuş durumda. Burjuvazi yönetemezliğinin faturasını sivil insanları yok ederek ve yoksul insanların çocuklarını savaştıracak krizi ört bas etmeye çalışıyor. Ülke dışında serseri mayın gibi oradan oraya savrulurken, ülke içinde her gün bombalar patlıyor. Ülke içi açmazları başka yönlerle çekmek için Suriye bataklığına savrulan muktedirler, uluslararası güç odaklarının dur, bekle, saldır, geri çekil komutlarını acemi er edasıyla emir telakki ederken, ülke içinde kendine bağladığı yazılı ve görüntülü medya organları sayesinde kahramanlık destanları yazıldığı yalanlarını yayıyor. Kısacası ülkenin içi ve dışında ateş çemberinin içindeki akrep gibi verebildiği zararın en fazlasını verebilmek için azami çaba sarf eden muktedirlerin kendilerini sokmalarını beklemekten başka bir şey yapılamıyor ne yazık ki. Sözde muhalefetin ve örgütsüzlüğün had safhaya çıktığı bir toplumsal muhalefetin oluşu, bu durumdan çıkışı kolaylaştırıyor muktedirlere.

Bu duruma nasıl gelindi? Bu günkü burjuva iktidarını temsil eden, R.T.Erdoğan ve onun partisi kaybetmeye başladığının farkına varınca, önce sözde savaşıma girdiği devletin fabrika ayarlarına dönüp arkayı sağlamlaştırdı. Sonra iyi tanıdığı Kürt Özgürlük Hareketini destekleyenleriyle beraber katliamlar dahil susturma hamlelerini gerçekleştirdi. Bu ülkede Kürtler diyince ayrıntı kaba-racak, kendine sol, sosyal demokrat, hatta sosyalist diyen bir sürü sosyal şövenler var zaten. Yapılan katliamlara karşı çıkmayı, sessiz kalmayı bir yana bırakın alkışlayanlar bile var çok şükür !!! Bu sayede Kürt kentleri yerle bir edilip, yakılıp yıkıldı. O hareketin siyasi sorumlularının, “bizler meclise” sloganlarıyla bildik burjuva parlamentolarının durumunu unuttur gibi olmaları muktedirler tarafından hatırlatılıp, zindanlar dahil bertaraf edildi. Bildik Kürt Özgürlük Hareketine yakın aydınlar ve önde gelen siyasi ve direniş önderleri güpegündüz herkesin gözü önünde katledilip korku salınarak önü de sağlama aldılar.

Sol ve sosyalist blok darma-dağınık. Eski erdemlerinin büyük

bölümünü unutmuş. kime sevgi, kime övgü düzeceğinin bile unutmuş, erdemlerinden uzak sallanıp gidiyor. İşçi sınıfının politik örgütü olmadığı gibi, ekonomik örgütleri holding görünümüne kurumlara benziyor. Komünistler ise örgütsüz ve dağınık. Yani diğerlerinden farkı yok. Kısacası asıl muhalefet, eski ezberlerini bile unutmuş, yalpalayıp duruyor. Öyle olunca da bu pervasızların

sağı da, solu da boş..

İşte bu hengamede, toplumun en ileri unsurlarından saydıklarımızın tepkileri bile, sıradan bir köy kahvesindeki tepkilerin dışına çıkamıyor. Bu duruma herkes seyirci, herkes bakıp duruyor ne yazık ki. Öyle olunca da dikensiz gül bahçesi bulan talancılar, neden her yanı tarumar etmesinler..?

Bu ruh halleri içinde üç yaşanmış olayı sizlerle paylaşmak isterim. Beşiktaş Beleş Tepe bombalı eyleminin ardından, hatırı sayılır devrimcilikle kendini tanımlayan bir arkadaş, olayın ardından açılan yanılmıyorsam Çarşının açtığı bir pankartı çok beğendiğini söylüyordu. O pankartta “copunuza da, gazınıza da razıyız, yeter ki yerlerde yatmayın” yazıyordu. Yine eskiden birlikte politika yaptığım bu ülkenin sosyalist partilerinden birinin yöneticiliğini yapmış birinin bir gün gelip “ben bundan sonra Göztepe’liyim” arkadaş demesinin nedenini sorduğumuzda, açılan bir pankarttan etkilendiğini vurguluyordu. O pankartta ise “biz copunuza da, gazınıza da razıyız, siz yeter ki şehit olmayın çocuklar” yazıyordu da dostumuzun gözlerinin nemlenmesine asıl neden olan çocuklar sözcüğü imiş. Aradan zaman geçti, pankart yüzünden Göztepe’li olan arkadaş,”bu ne acımasızlık, yasal hakkını kul-

lanmak isteyenlere böyle saldırılır mı, ahlaksızlar” diye feveran ediyordu. Çünkü o gün anayasa önerisine tepki vermek isteyenlere polis acımasız davranmış, o soğuk kış gününde, soğuk su sıkması yetmemiş, coplarla saldırmış, üzerlerine TOMA’ları sürmüş, hatta yaşlıca bir insan olay yerinden hızlı kaçmıyor da yavaş adımlarla gidiyor diye yirmili yaşlardaki iri kıyım polis onu aşağılarcasına tokatlamış ve rencide etmiş. Ne bekliyordunuz demek hafif gelmez mi...?..! İşte acıdığı-

nız çocuklar. Bazen acınacak durumdalar, bazen ise canavarlaşıyorlar. Elbette bunlar bir insanın bireysel tercihi değil. Bunu söylerken psikopat, saldırgan, vahşi insanların olmayacağını söylemiyorum. Ama bu saldırganlıkların ve işkencelerin asıl nedeni politik bakışın sonucu olduğunu da biliyorum. Bir sınıfın sınıf düşmanlarına karşı oluşturduğu vurucu gücünün sahiplerinin aksine tavır göstermesinin olası olmadığını herkes bilir. Aksi olursa o görevi yaptırmazlar zaten..

Canlı bombalar, herkesi, başta sivilleri de zarara uğratacak ve hedefi belli olmayan eylemlerin elbette devrimci ve insaniliği tartışılır. Ama bu tartışmaları yaparken celladına aşık olma lüksümüz yoktur. Ne demek “copuna da, gazına da razıyım”. Yani biz hiç kimse ölmesine de, en ağır işkencelere bile eyvallah edecek ruhani figür müyüz, yoksa insan mıyız..?. İnsancılıkta tavan yapmış bir derviş olanlar da olabilir; o zaman en azından cenazeleri arabaların arkasında sürüklenenlere, ölü bedeni yerlerde teşhir edilen kadınlara, yıkıntıların arasında korkuyu ve ölümü unutup kanıksayan minicik çocukların üzerleri aranma bahanesiyle aşağılanmalarına, madende ölenlerin yakınlarının tepki verdikleri için yerlerde sürüklenmelerine, açlık

sınırının biraz üzerine çıkmak için direniş yapan işçilerin yerlerde sürüklenmesine, hak arayan öğrencilere yapılan işkencelere ve buna benzer bir sürü ahlaksızlıklara aynı insancılığı göstermek zorunda değil miyiz...? Aslında bu ruh hali insancılık falan da değil. Aslında bu ruh hali, ‘biz insancılığımızı açık edersek onlar da buna yanıt verip merhamet eder mi’ hallerinden başka bir şey değil. Oysa sınıf düşmanlarının birbirlerine merhamet ettiği tarihin hiçbir safhasında görülmemiştir. Eğer merhamet dilenmek değilse bu haller, tepki verilmesi gereken asıl eylem devlet terörüdür. Devletin uyguladığı terörden daha adi bir terör türü görmedi dünya insanı. Bu yalnızca bir ülkeye ait bir gerçeklik de değil. Devletin var olduğu tüm ülkeler en dingin dönemlerinde bile bu tehlike ile karşı karşıyadır. Kısacası devlet terörünün ve riskinin sınırlandırılması olası değildir. Olası olsaydı başka terör zaten olmazdı.

Sonra terörist olmak için silah kullanmanız da gerekmez devlet katında. Devlete karşı çıkmamız yeter. Eleştirmeniz bile yeter genellikle. Devletin başında olanlar sizi uçuruma götüren bir deli bile olsa, ona itaat edeceksiniz. Yoksa terörist olursunuz. On yıl önce para biriktirip dolar sahibi olun ki ülkemiz nam kazansın diyenlerin o dediğine de, bu güne gelince elinde doları olan teröristtir dediğine de eyvallah etmelisiniz ki terörist olmayasınız. Aksi yok bu işin. Öyleyse, terörizme karşı olmanın asıl yolu önce devlet terörüne karşı çıkmaktan geçer. Yoksa bu düzeni kıramadığımız sürece herkes birer terörist zanlısıdır..Yandaşlar bile.

Öyleyse ağlamak, üzülme ve hümanizma yapmakla bu işin üstesinden gelinemeyeceği aşikardır. Çünkü yangınlara yaşlı gözlerle bakmanın moral bozmaktan başka işe yaramadığını algılamak zorundayız. Çünkü bu çetrefilli yoldan gül ve gülcüklerle çıkmak olası değildir. Yangınlar ağlamaklı bir şekilde insanlığa boyun eğdirmek için örgütlenir ve uygulanır. Yangınlara maruz kalanlar daha direngen bir şekilde alevlerden çıkmayı başarırsa gelecek onurlu günler mümkündür. Zaten yaşadığımız yerler tüm yaşamımız boyu yangın yerine dönmüş durumda. Yangın yerinde olanlar yangınlara bile alışır ve yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz...

İşbaşı - İşçi Sağlığı - İşçi Güvenliği

İŞ GÜVENLİĞİ

Türkan Metin

Kapitalistler bize işin güvenliğini kendilerinin aldığını ve bizim doğrudan daha fazla çalışarak zaman geçirmemizi, bu önlemlerle kafamızı yormamamızı, kendilerine daha fazla iş yapmamızı istiyorlar.

Bizim kendi güvenliğimizi hiçe saymamızı, alınan önlemleri sorgulamadan çalışmamızı ve işverenlerimizin bizi düşünerek(!) bütün önlemleri aldığını düşünmemizi ve kabul etmemizi istiyorlar.

Oysa gerçekte yaşananlara baktığımızda ne üretim araçlarında ne de çalışma alanlarında yeterli önlemlerin alınmadığı, kar hırsı ve daha fazla para kazanma hırsı uğruna bizim sağlığımız ve güvenliğimizin yok sayıldığı, sadece kapitalistlerin kendi üretim araçlarını ve paralarını korumaya yönelik önlemleri birinci sıraya çıkardıkları bizim yaşamımızı ve sağlığımızı koruyacak önlemler içinse para harcamaya çok gönüllü olmadıkları ancak zorunlu durumlarda kendilerini temize çıkarmak için harcamalar yaptıkları görülecektir.

Bu nedenle Türkiye iş cinayetlerinde Avrupa'da ilk sıralarda, dünya genelinde ise ilk üç sırada yer almakta ve bu sıralamadaki yerini değiştirmeye, işçi sınıfına daha güvenli koşullar sağlamaya niyetli görünmemektedir.

Bu yaşanan iş cinayetleri çok açık göstermektedir ki Türkiye'de işçi sağlığı ve iş güvenliği için en çok konuşulan, üçlü sacayağı olarak adlandırılan devlet-işveren-işçi kesimlerinin bu konuda ortak çalışması birlikte karar vermesi düzenlemeler oluşturmaları gerekir söylemlerinin hiçbir anlamı yoktur. Bir yanda sürekli iş cinayetlerine kurban giderek yaşamını yitiren işçi sınıfının bireyleri, diğer tarafta gerekli önlemleri almayarak doğrudan işçi sınıfına ait bireyleri öldüren kapitalist sınıf olan işverenler ve gerek bunlara kendisi de bir işveren olarak ya da önlem almayarak, denetlemeyerek, sessiz kalarak, geçiştirerek, cezalandır-

mayarak kapitalist sınıfla birlikte hareket eden devlet.

Bu nedenle işçi sınıfımız ve sınıf kardeşlerimiz kendi sağlık ve güvenlik koşullarının iyileştirilmesi mücadelesinde tek seçeneğin kendileri olduğunu bilmek ve bu konuda her gün daha fazla bilinçlenmek, çalıştıkları işyerlerini kendileri için daha çalışılır koşullara sahip işyerleri ve çalışma ortamlarını da daha güvenli çalışma ortamlar haline getirmek için konuya daha fazla eğilmek, kendi güvenliklerini kendileri almak durumundadır.

Yeni başladığımız bu yazı dizisini sürekli bir şekilde işyerle-

ması gerekenlerin tümüdür.

Daha önce de belirttiğimiz gibi kapitalist sınıflar bu bilimi kendi lehlerine kullanmak için müdahale etmekte ve korumanın ana eksenini kendi varlıklarının korunması ve daha fazla kâr etmelerinin garantiye alınması gibi düşünmekte, önlemlerini ise işin devamlılığını sürdürme üzerine yöneltmektedir. Biz işçiler için ise sorun tamamen farklıdır. Biz işyerlerimizde ana güvenliğin kendimiz için olduğunun bilinciyle yaklaşmalı ve multi disiplinler bir bilim olan işçi sağlığı ve güvenliği konusuna sınıfsal olarak müdahale etmeli, bilimin işçi

ranmalıyız.

Türkiye'de her gün yaklaşık 4 ile 6 arası sınıf kardeşimizin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği bilinciyle, iş cinayetine kurban gitmeden, kendi yaşamımızı ve sınıf kardeşlerimizin yaşamını sürdürmek ve yeniden ailemize sağlık içinde dönebilmek için, güvenliğimizi tehlikeye atacak her türlü iş koşulunu bertaraf ettirerek çalışma ortamı ya da iş ev arası gidiş dönüş ortamının sağlanması mücadelesini vermek bizim en önemli görevlerimizden birisidir.

Kendi can güvenliğimizi tehlikeye atacak, nem, gürültü, kötü

rinde karşılaşabileceğimiz işçi sağlığı ve güvenliği sorunlarının bizim, işçi sınıfının gözünden kendi sağlığımızı korumak için nasıl çözülebileceğini, ya da alınması gereken önlemleri aldirarak-ya da alarak işverenler sınıfının yaşamımızı hiçe saymasını önlemek ve işyerlerinden kaynaklanan nedenlerle yaşamımızın sona ermesini sağlayacak nedenleri en aza indirmek için teknik ve bilimsel bilinçlenmeyi hedeflemektedir.

İş güvenliği çalışırken veya işimiz nedeniyle, işten kaynaklanan nedenlerle ya da iş yerinin fiziki ve değişik çevresel nedenleri ile, doğrudan ya da dolaylı olarak kapitalistlerden, veya üretim araçlarından kaynaklanan nedenlerle bize ve ailemize gelebilecek zararların önlenmesi için yapılan çalışmaların tümüdür. Yani bizim yeniden çalışabilmek için sağlıklı halimizi sürdürebilmemiz için ol-

sınıftan yana kullanılmasını sağlamalı- sağlatmalıyız.

Güvenliğimizi sağlarken, iş yerindeki ortamı, bize zararlı olan etmenlerini, iş yerinde işin yapılış sürecinde ortaya çıkan, toz, nem, kimyasallar vb gibi malzemeleri, etmenleri, kullanılan iş ekipmanlarının olası risklerini daha işe başlamadan analiz etmek gerekli müdahaleleri yapmak ya da yaptırmak için mücadeleyi temel almak yaşamımızı devam ettirebilmemiz için önemli olan koşullardan birisidir.

İşyerinde atacağımız her adımı bilinçle atmalı, ne yapacağımızı planlamalı, doğru kararlar alarak kararlı bir şekilde bunları uygulamalı, işveren sınıfının temsilcilerinin söylediklerini araştırmadan kabul etmemeli, beklenmeyen her durum ya da olası işyerinden kaynaklanan riskler için gerekli önlemleri almak için uyanık bir şekilde bilinçli işçi olarak dav-

düzenlenmiş çalışma ortamı, toz, sis, kimyasal maddeler vb konusunda titiz bir inceleme yapmalı, işin kişiye, kişinin işe uygunluğu konusunda birikime sahip hale gelmemiz gerekmektedir. 6331 sayılı yasa gereği işyerlerimizde işin her aşamasını gösteren risk analizi yapılmalı ve bu risk analizinin yapılma sürecine seçilmiş bir işçi temsilci ile usta-formen vb de katılmalı işçilere karşılaşılabilecekleri olası riskler bildirilmelidir. Bizler de işyerlerimizde yapılan bu risk analizlerini edinmeli incelemeli orada belirtilen riskleri göz önünde bulundurmalı, eksik risklere karşı da önlem alınmasını sağlamalıyız.

Güvensiz ortamlarda ve koşullarda çalışmak zorunda değiliz. Geleceğimiz gibi sağlığımızda kendi ellerimizdedir.

Sağlığımıza, geleceğimize, güvenliğimize sahip çıkalım.

Tek Çare Örgüt

Hasan Kara

Burjuvazinin tüm kurumla-
rını ayyuka çıkmış yönete-
mezliklerini kamufle etmek için
güzellemler yapıyorlar. Başta
R. T. Erdoğan olmak üzere tüm
yöneticiler büyük bir telaş içinde
ne kadar da büyük işler yaptıkları
anlattıkça anlatıyorlar. Dünya
bizi kısıkanıyor, yardım severliği-
mizi çekemiyorlar, zenginleştikçe
zenginleşiyoruz da bunu hazme-
demiyorlar benzeri söylemlerle
zamanlarına zaman ekleyip,
yönetmedeki acizliklerini biraz
daha ötelemek için uğraşıyorlar..

Bu bağlamda Erdoğan, zen-
ginler kulübü statüsüne girip sınıf
atladığımızı müjdeledi. Artık ül-
kemiz zenginleşmiş ve dünyanın
en zengin birkaç ülkesi arasına
girmişiz. Bu durumdan birkaç ka-
çakçı, mafya lideri, insan taciri,
rüşvetçi siyasetçiler, onların ya-
kınları, palazlandıkça palazlanan
tekelci sermaye, kara para tüc-
carları ve kayıt dışı sermayedar-
lar dışında kimsenin haberi yok.
Ama bu duruma yine daha çok
haberi olmayanlar seviniyor ve
itibar ediyor. Bilenler ise bilmez-
den gelip biraz daha, biraz daha
deyip soygunlarını daha da artır-
mak istiyor.

Bu aldatmacaların en başında
kişi başına düşen ulusal gelirin
çoğaldığı safsataları geliyor. Yok
efendim falan zamanda kişi başı
ulusal gelir şu kadar-
mış da, filan zamanda şu kadara
çıkılmış. Aslında o anlamda bile
baksak yalan söyleniyor ya, yine
de bir bakalım. Bir kere adaletsiz
de olsa zenginler kulübüne gire-
bilmek için, dillendirilen kişi başı
ulusal gelirin on binin altı üstü
tartışmalarıyla olması olası de-
ğildir. Çünkü eloğlu otuz ila elli bin-
leri dillendiriyor. Bu işin bir yanı.
Diğer yanıysa dillendirilen ulusal
gelirin kimlerde olduğu sorunu.
Yani varsayılan gelirlerin kimde
toplandığı asıl meseledir. Eğer
ortalama gelirler on binler çevre-
sinde dolanıyorken adil olma ola-
sılığı olmayan kapitalist sistem-
de, yüzlerce bin dolarlık gelirlere
sahip olanlardan söz ediliyorsa
belki varsılların olduğu bir ülke
seviyesine çıkarsınız ama doğal
olarak geliri sıfırlanan insanların
yoksulluklarının üstünü örtemez-
siniz. Yani varsıllar güçlerine güç

katarken yoksullar açlıktan ölme
sınırlarında yaşam savaşımı veri-
yorsa, ahlaksızlıkta sınıf ve statü
atlırsınız ancak. Bu günkü atla-
nan sınıf ve statüde budur.

Hangi açıdan bakarsak baka-
lım, ulusal gelirin on binin al-
tında olup olmadığını tartışma-
nın anlamsızlığı ortaya çıkıyor.
Çünkü bu tartışmada bile sahici
bir rakam bulmak olası değildir.
Çünkü kapitalist sistemin kendi

yasalarının içine bile sığmayacak
bir sürü kayıt dışılık söz konusu-
dur da ondan. Kan gölüne dönüş-
türülen Orta Doğunun en kanlı
paraları, uyuşturucu trafiğinin en
kirli paraları, insan kaçakçılığı-
nın en kayıt dışılıkları ve emek
üzerindeki sömürünün en çağ
dışılıkları bu ülkede harmanlan-
maktadır. Hal böyleyken on bin-
ler civarındaki ulusal gelirin daha
yukarılarda olma olasılığı bile söz
konusudur. Çünkü kendi yasaları-
na göre bile kirli sayılan parala-
rın, aklanacak kara paraların kol
gezdiği bir ülkeden bahsediyoruz.
Yine çöpten ekmek toplayanlarla,
görünür hiçbir iş yapmadan mil-
yarlarca varlık edinenlerin aynı
paydaş gibi gösterilip ayrı koşul-
lara sahip olunmasından kaynak-
lanmaktadır. Böyle olunca da, işçi
ve emekçiler açlıkla boğuşuyor,
o mertebeye ulaşamayan işsizler
ise daha da zor koşullarda yaşam
savaşımı veriyor.

Ülkenin açlık ve yoksullukla
cebelleşen işçi ve emekçileri baş-
kaldırı yerine günü kurtarıp yarı-
na nasıl çıkacağının hesaplarını
yaparken istenmeyen yaklaşımlar
sergiliyorlar. Örneğin, bazı büyük
marketlerin çalışanları, çalıştığı

iş yerindeki ürünleri kazandığı
parayla alamadığı için, ürünlerin
son kullanma tarihinin geçmesini
bekliyor ve onları daha ucuza alıp
tüketiyor. İmha edilmesi gereken
bu gıdaları geliş fiyatına satan
kapitalistler insan sağlığını hiçe
sayarak para kaybını önlerken,
çalışanlar ise birkaç gün kullan-
ma tarihi geçmeyle bir şey olmaz
diyerek kendini ikna ediyor. Hatta
market çalışanları son kullanma
tarihi geçen ürünler için eşinden
dostundan siparişler alarak çalış-
tığı iş yerinden aldığı fiyatın biraz
daha üzerinde bu ürünleri satarak,

mıyorlardı ki. Bizim ülkemizde
de kabullenirsen, yokluğun kendi
ahmaklığından olup, çaresizliğini
kadere bağlarsan kimsenin bir şey
dediği yok elbet.

Aslında saydıkça bitmez sü-
rekli köleleştirmeye verdiğimiz
örnekler. Varsın ortalama gelir
kaçlara çıkarsa çıksın. Bölüşme-
yince birilerindeki biriken gelirin
alttakilere faydasının olmadığını
alttakiler de, üsttekiler de biliyor
aslında. Ama üsttekilerin işine
gelip alttakiler çaresiz olunca bu
kahrolası devran sürüp gidiyor

kazanç bile elde edebiliyor. Dü-
şülen durumun vahametine, açlık
ve yoksulluğun geldiği düzeylere
bakar mısınız? Artık insanlar bil-
dik çöplerden yiyecek kırıntıları
toplama yerine çöpe gitmesi gere-
ken ürünleri ücret ödeyerek satın
alıp tüketiyorlar. Belki bu duruma
sınıf atlama diyebiliriz. Yani es-
kiden insanlar çöpten yemek top-
larken, insanların bir kısmı başka
kategoriye geçip miadı dolmuş
gıdaları alabilme olanağına ka-
vuşmuş oluyorlar. Ne büyük bir
trajedi ve ne aşağılık bir uygula-
ma aslında. Bu uygulamaları köle
olarak getirdikleri siyahi insanla-
ra, beyazların Amerika kıtasında
yaptıklarından farkı ne? Onlar
da yenilme olasılığı olan gıdala-
rı önce kölelerine tattırıp sonra
kendileri yemiyorlar mıydı? Yine
köle sahipleri kendilerine layık
gördükleri yemeklerin fazlalarını
kölelerine dağıtınca iyilik yapma
mertebesinde çıkmış saymıyor-
lar mıydı kendilerini? Onlar hiç
değilse ücretsiz veriyorlardı. Da-
yaksa dayak, süre avıysa süre
avı, katliamsa katliam, eşitsiz-
likse eşitsizlik. Ne farkı var kö-
lecilikten yaşamımızın? Onlar da
boyun eğen kölelere bir şey yap-

işte. Bu ahlaksızlıkların olmama-
sı için alttakilerin en altındakilere
bakıp şükretmekten vazgeçmesi
gerekir. Muktedirler, işçi sınıfını
ve emekçileri lime lime edip bin
parçaya böldüğü bu ortamda bir
şeyler yapmak gerek. Çünkü bu
bölünmüşlük işçi sınıfını birbirine
düşman ediyor. Herkes elindekini
kaybetmemek için çabalarırken gü-
venceyi boyun eğmekle sağlaya-
cağını sanıyor. Çünkü güveneceği
başka bir şey tasavvur edemiyor
insanlar. Böyle olunca da yasal
veya yasa dışı sömürüldükçe sö-
mürülüyor en alttakiler.

Bu durumdan çıkışın en zorun-
lu yolu örgütlü yaşamdır. Örgütlü
yaşamın tek seçeneği ise işçi sı-
nıfının tek örgütü olana Komünist
örgütlerdir. Çünkü işçi sınıfının
birliğini sağlayacak tek güç Ko-
münist örgütlerdir. İşçi sınıfının
birliğini sağlayacak güç ise ön-
celikle kendi birliğini sağlamak
zorundadır. Öyleyse bu girdaptan
çıkabilmek için ivedilikle komü-
nistlerin birliğini sağlayacak bir
çekim gücüne, gerçek bir Komü-
nist Partiye gereksinim vardır.
Çünkü örgütlü gücü kimse yene-
mez ve örgütlü güce kimse boyun
eğdiremez...

Devrimci Parti Nesnel Bir İhtiyaçtır

Süleyman Şahin

İşçi sınıfının her düzeyde ve özellikle de devrimci parti düzeyinde örgütlenmesinin dünya ölçeğinde çok zayıf olduğu; sosyalist sistemin değiştirmeyi başaramadığı dünyanın yıkıntıları altında kaldığı, devrimci teori ve ideolojimizin liberal, ulusalcı, reformist... burjuva etkiler altında alabildiğine kirletildiği; öte yandan da emperyalist-kapitalist sistemin tarihinin en müzmin, en derin krizinin yaşandığı; sistemin, insanlığa sunabileceği hiçbir şeyinin kalmadığı, tüm insanlığı ve doğal yaşamı bir felakete doğru sürüklediği... bir dönemi yaşıyoruz. Ülke içinde ise burjuvaziyi yönetemez duruma getiren siyasi, ekonomik ve toplumsal krizin üst üste bindiği, düşman sınıfın tekçi dikta rejiminden medet umduğu günümüzde Türkiye ve dünya komünistlerinin omuzlamaları gereken görev çok ağırdır. tarihin hiçbir döneminde dünyamız bu kadar komünizme hazır hale gelmedi. Ve ne yazık ki işçi sınıfımız ve komünistler tarihlerinin hiçbir döneminde bu kadar örgütsüz, bu kadar kafa karışıklığı içinde ve bu kadar birbirlerinden uzakta olmadılar,

İlk devrimci programımız (Komünist Manifesto- 1848) yazıldığı günden bu güne bunca zaman geçti, fakat baştaki temel görevlerimiz hiç değişmedi: İşçi hareketiyle komünist hareketi buluşturmak. Yani işçi sınıfının ellerine en etkili silahı, devrimci öncü parti- Komünist Parti silahını vermek. Yalnızca böyle bir parti, işçi sınıfının ve onunla birlikte tüm emekçilerin kurtuluş mücadelelerinde onlara başarıyla öncülük edebilir. Esasen yaşlı tarih ve bizim yaklaşık 200 yıllık mücadele tarihimiz açıkça gösteriyor ki, kendi teorisini ve ideolojisini yaratamamış, kendi bilinçli-öncü kadrolarını çıkaramamış, kendi politik mücadele ve öncü savaş müfrezelerini örgütleyememiş hiçbir sınıf devrimini gerçekleştiremez. Devrim, özünde iktidarı ele geçirip onun sınıfsal karakterini değiştirmektir. Bu altüst oluş, bu kökten değişim, ancak yığınların başkaldırısıyla bütünleşmiş ve onlara önderlik edecek, sıkı disiplinli, bilinçli, devrimci ve savaşkan bir öncü sayesinde başarılabilir.

Devrimci Parti Teorisinin Temelleri

Proletarya, dünyanın devrimci dönüşümünü sağlayacak temel güçtür. Tarihsel misyonu (öz görevi) tarihin son sömürü sosyo-ekonomik formasyonu olan kapitalist-emper-

yalist sisteme devrim yoluyla son vermektir. Bu da demektir ki; işçi sınıfının tarihsel kaderi proletarya devrimini gerçekleştirip iktidarın burjuva karakterini kökten değiştirmek; proletarya diktatörlüğünü en etkili şekilde kullanarak burjuva özel mülkiyet düzenine ve sömürüye son vermek; burjuvaziyi bir daha belini doğrultamayacak –karşı devrime yeltenemeyecek- biçimde ezmek; işçi sınıfının sosyalist iktidarını gerçekleştirerek yeryüzü ölçeğinde artık devletin gereksiz olduğu özgür komünist topluma yolculuğunda tüm insanlığa kılavuzluk etmektir.

Proletarya; bu tarihsel misyonunu, devrimci sınıf partisi ve onun kılavuzluğu olmadan gerçekleştiremez. Yani proletaryanın siyasi mücadelede en etkili ve en vazgeçilmez silahı; ‘devrimciler örgütü’ olarak da nitelediğimiz “Komünist Partisi”dir. Komünist Partisi, işçi sınıfının en sıkı disipline sahip, en yüksek örgütlenme biçimidir. Aynı zamanda devrimci proletarya partisi, sınıfın politik mücadelesinde nesnel ve vazgeçilmez ve yeri başka örgütlerle doldurulama bir ihtiyaçtır. Proletarya, bilinçli politik devrimci öncüsü olmadan devrimini yapamaz; sınıf iktidarını kuramaz.

Bir sınıf partisi oluşu, Komünist Partiye, “proleter doğa”sını kazandırır. Sınıfın bağrında örgütlenmesi, onun her düzeydeki örgütlenme ve mücadelelerine kılavuzluk etmesi, proletaryanın (ve tüm emekçilerin) bütün tepki, direniş ve başkaldırılarına bilinçlilik, örgütlülük, yaygınlık ve derinlik kazandırmak için çaba harcaması, bütün bu mücadeleleri birbirine bağlayarak açığa çıkan toplumsal enerjiyi devrimci bir sel yatağında toplayıp, bu akışı devrim ve iktidar mücadelesine bağlaması anlamına gelir. Partinin, bu çetin sınıf mücadeleleri içinde öne çıkan doğal işçi liderlerini birer komünist lider düzeyine yükselterek onları devrimci partiye kazandırması... partinin proleter doğasını pekiştirecektir. Bunu gerçekleştirmek, komünist kadroların en temel görevlerinden biridir.

Komünist partisinin “devrimci karakter”i; onu, birer işçi partisi olmalarına karşın öteki reformist, parlamentarist (sosyal demokrat, çeşitli sosyalist, Euro-komünist) partilerden farklı kılar. Bu tür partiler; işçi sınıfı içinde örgütlenmelerine karşın ideolojik olarak, politik ve örgütsel olarak düşman sınıftan tam bir kopuşu göze alamazlar ve ona cepheden saldıramazlar. Daha da kötüsü sınıf işbirlikçisi politikalarını sürdürebilmek ve sınıfın devrimci enerjisini felç etmek ama-

cıyla sınıf içine sızmış reformist, nasyonalist, parlamentarist, sendikalist, ulusalcı vb. sınıf uzlaşmacı burjuva etkilerin yarattığı sahte kurtuluş yanılsamalarından yararlanırlar. Oysa proletarya partisinin Marksist-Leninist teoriye dayanan devrimci karakteri; onun burjuva etkilerden ideolojik, politik ve örgütsel olarak tam kopuşunu zorunlu kılar. Devrimci parti bu zehirli ideolojik burjuva etkilerine karşı kararlı bir mücadele yürütür. Ve düşman sınıfın etkilerinden uzak, ondan tamamen bağımsız ve ona tümenden karşı bir politika yürütür.

Proletarya Partisi, yalnızca proleter sınıfın değil, tüm ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların tarihsel kurtuluşlarının da öncüsüdür. Ayrıca devrimin zafere ulaşması için tüm ezilen sınıf ve tabakaların, tüm mağdur ve mazlumların, tüm özgürlük ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların en güvenilir desteği, kılavuzu olmayı da başarmalıdır ki onların desteğini kazanabilsin; kendisiyle birlikte tüm insanlığı sömürü, baskı ve kölelikten kurtarabilsin. Bu politika, partinin öznal bir niyeti olarak değerlendirilemez; tüm ezilen ve sömürülenlerin desteğini kazanmayı başarması, proletaryanın tarihsel devrimci misyonunu yerine getirebilmesinde nesnel bir zorunluluk ve vazgeçilemez bir ihtiyaçtır. Çağımızın en devrimci sınıfı olan Proletarya, tüm ezilenlerin aktif desteğini kazanmadan, onların mücadelelerini kendi devrim mücadelesiyle birleştirmeyi başaramadan sosyalist devrim ve komünizm hedefine yürüyemez.

Devrimler ve mücadeleler pratiğimiz, işçi sınıfının ihtiyacı partinin, Leninist yeni tip proletarya partisi olduğunu göstermektedir. Elbette yeni yeni başarılı devrimler pratiğimiz, hiç kuşkusuz bilimsel teorimizi de, devrimci parti teorisimizi de zenginleştirecektir.

Proletaryanın Devrimci Partisi; sınıfımızın en sıkı disiplinli ve en yüksek düzeydeki politik örgütü; sınıfın bilinçli öncüsü, devrimci öncüsü ve enternasyonalist öncüsü; sınıflar mücadelesinin öncü müfrezesi, devrimin genelkurmayı, amiral gemisi ve buzu kırıp yolu açan öncü savaşçı gücüdür. Bütün bu nitelikleri taşımayı verdiği mücadelelerle tamamen hak eden bir partinin bile, bunları kaybetmeyeceğinin garantisi yoktur, Devrimci parti, bu nitelikleri her gün yeniden ve yeniden hak etmeli ve fethetmelidir,

Devrimci partinin taşınması gereken olmazsa olmaz bu nitelikleri komünist kadroların teker teker ele alarak sindirmeleri şarttır. Bu ya-

zının sonunda Komünist partisinin devrimci niteliği üzerinde duralım. Diğer devrimci nitelikleri ve bugün devrimci bir partiye olan ihtiyacımız konusunu ise bir sonraki yazıda ele alalım:

“ Komünist partisi; işçi sınıfının bilinçli “devrimci öncüsü”dür.” demek, ne anlama gelir? Diğer toplumsal örgütlerden (Bu özelliği onu; birer sınıf örgütü olan işçi sendikaları, dayanışma sandıkları, işçi kooperatifleri ve derneklerinden ayırır) farklı olarak, işçi sınıfının en sıkı disipline sahip, en yüksek düzeydeki politik örgütü; yani sınıfın ideolojik, politik ve örgütsel birliğinin en yüksek biçimidir. İşçi sınıfının en sıkı disiplinli örgütlü devrimci öncüsüdür. Komünist partinin devrimci karakteri; devrimci teoriyle donanmış, sınıf mücadelelerinin ateşleri içinde çelikleşen disiplinli ve yaratıcı kadrolarda ve onların ruh verdiği ilkeli, esnek politik mücadelede somutlaşır.

Öte yandan Partinin devrimci öncü olması; kapitalizmle kesin bir uzlaşmazlık içinde olması; ona karşı verilen mücadeleyi sosyalist devrim mücadelesine sıkıca bağlaması ve sosyalist devrime yürüyüşü başlatması demektir. İktidarı devrim yoluyla ele geçirdikten sonra da proletarya diktatörlüğü aracını en etkin biçimde kullanarak burjuvaziyi ezmesi ve emperyalist-kapitalist karşı-devrim girişimlerini boşa çıkarması ve sosyalist toplumu inşa etmesidir. Böylece tüm insanlığı adım adım, sömürünün ve sınıfların ortadan kalktığı, sınırların anlamını yitirdiği, artık gereksiz hale gelen devletin sönmülenip yok olduğu; her insanın tüm yeteneklerini çok yönlü ve son sınırına kadar geliştirebildiği, bilim ve teknolojinin kâr için değil, insanı özgürleştirmek için kullanıldığı ve insanın doğa ile uyum içinde yaşadığı komünizmin özgür dünyasına ulaştırmak dünya proletaryasının ve onun devrimci dünya komünist hareketinin tarihsel misyonudur. Ya proletarya ve onun bilinçli öncüsü düşman sınıfı dünya ölçeğinde alt edip büyük insanlığı özgürlüğe taşıyacak; ya da kapitalist- emperyalist barbarlık doğal yaşamla birlikte –kendileri dahil- tüm insanlığı yok edecektir. Üçüncü bir yol yok. Başta işçi sınıfımız ve nüfusun binde 999’unu oluşturan ve emeğiyle yaşayan biz sıradan insanlar; bir an önce kendi kaderimize ve dünyamızın kaderine el koymak zorundayız. Elbette örgütlü olarak ve elbette çağımızın en devrimci sınıfı proletarya ve onun devrimci partisinin öncülüğünde.

(Devam edecek)

Ya Açlık Ya Ölüm

Kapitalizm işçiye, bundan başka bir seçenek sunmuyor. Ya ölüme göze alıp, olumsuz çalışma koşullarını kabul edip, açlık sınırı altında bir ücretle çalışacaksın, ya da bu ücretten de mahrum kalacaksın.

17 Kasım'da Şirvan'da bulunan bakır madeninde meydana gelen göçük sonucu, 16 işçi yaşamını yitirmişti. Olayın meydana gelmesinden sonra yapılan incelemeler, 16 işçinin ölümüyle sonuçlanan iş cinayetinin sebebinin de daha önce meydana gelen iş cinayetlerinde olduğu gibi daha

fazla kâr olduğunu ortaya koymuştu. Meydana gelen iş cinayeti sonunda madende çalışan diğer işçiler, koşulların düzeltilmesi için firma yetkililerine ve devlete taleplerini iletmışlerdi. Her iş cinayetinde olduğu gibi, burada da üç maymunu oynayan devletin desteğiyle, şirket şimdi işçileri işten atmakla tehdit ediyor. Topluca işten çıkartılacakları ve yerlerine Çinli işçilerin çalıştırılacağı duyumunu alan işçiler, 18 Ocak'tan itibaren üretimi durdurarak direnişe geçtiler. İşletme önünde direnişe geçen 142 işçi, işe iadeleri gerçekleşene kadar direnişlerini sürdüreceklerini dile getirdiler.

Hava-İş'ten İşçilere Anket

THY ülkenin bulunduğu siyasal ve ekonomik durumları gerekçe göstererek, daha önce 2017 yılı için yapılmış ücret zamlarını içeren toplu sözleşmeyi rafa kaldıracak, ya da toplu işten çıkarmalar yapacağı tehdidini Hava – İş sendikasına iletmışti. Sendika da ülkenin bu durumunu dikkate alıp gerekenin yapılacağını beyan etmişti.

Ocak ayı içinde sendika zevahiri kurtarmak adına, buradaki kararı işçilerin önüne koyduğu anketle onaylattı. 13 bin çalışanın katıldığı anket sonucuna göre işçilerin yüzde 95'i, işten atılmalar olmamak şartıyla zam olmayabilir kararını verdi. Kamuoyunda ve bazı sendikacılar göre, yapılanın bir anketten ibaret olmayıp işçilere yönelik bir tehdit olduğu öne sürüldü.

Bu düşünce doğru olabilir. Ama burada bir doğru daha var; sendika yöneticileri bilerek ya da bilmeyerek bir yolu açmış oldular. Bundan sonra işçileri ilgilendiren her durumda işçiler bu oylamayı sendikadan istemek durumundadırlar. Bu işçiye verilmiş bir hak değil olması gereken bir süreçtir. Ankete katılan 13 bin işçi, bundan sonraki kararların masa başında değil, ortaya konulan oy sandıklarıyla alınmasını ve sendikanın da bu kararlara uymasını dayatmalıdır.

Metal Grevi'nin Ardından...

Bilindiği gibi Birleşik Metal İş Sendikası, ABB Elektrik, GE Grid Solution, Schneider Elektrik ve Schneider Enerji fabrikalarında, işçiler adına işveren sendikası EMİS ile yürüttüğü toplu sözleşme görüşmeleri olumsuz sonuçlanmış, Birleşik Metal 20 Ocakta greve çıkma kararı almıştı. Bir çok kez tekrarlandığı gibi sermayenin devleti, bu grevi de çeşitli gerekçelerle 60 gün ertelediğini açıkladı.

Bir çok kesimden grev erteleme kararı protesto edilirken, bir çok fabrikada da işçiler, greve destek eylemleri gerçekleştirdi. Grev kararı alan dört fabrikadaki işçiler de, fabrikalara girip üretim yapmama kararı alarak, eylemlerini bu şekilde devam ettiler. İki günlük üretimi durdurma sürecinden sonra, anlaşma sağlanarak yeniden işbaşı yapıldı. Bu gelişmelerden sonra bazı sosyalist yapılar, sendikayı hedef tahtasına oturtturarak salvo atışına başladı. Sosyalist Emekçiler Partisi Girişimi'nin internet sitesinde, İşçinin Yolu imzalı " Birleşik Metal- İş Zafer Kazandı mı? " başlıklı bir yazı yayınlandı.

Öncelikle şunu söylemeliyiz ki, acz içinde bulunan ve bir kum torbası durumuna gelen sendikalara vurmak, işçiye bir şey kazandırmıyor ve birşey de ifade etmiyor. Çünkü bu durumun işçiler de farkında. Yazının başlığından da anlaşılacağı üzere, sendikalar bir taraf, işçiler bir taraf. O zaman şu soru akla geliyor. Sınıf siyaseti yaptığını söyleyenler, fiili olarak bitmiş bir örgütsel ilişkide neden işçileri değil de sendikaları muhatap alıyor?

Sermayenin payandası durumuna gelmiş sendikalar yerine, işçiler-

den olumlu adım atmasını isteyelim, bizler de bu yönde bir çaba içinde olalım. Yazıda dikkatimizi çeken diğer bir nokta da "metal patronlarının dayatmalarına karşı mücadeleye atılmaktan çekinmeyen işçiler, kendi talepleri için grev başlatmıştı" cümlesi, işçilerin bilinç düzeyleri ile ilgili bir abartıyı içeriyor. Sosyalistler, işçileri olmadıkları bir noktada göstererek sınıf mücadelesine fayda yerine zarar verir. Üstelik işçilerin böyle abartılara ihtiyaçları yoktur, üretim sürecindeki konumları sebebiyle, somut ve gerçekçidirler. İşçilerin mevcut durumlarını abartmak yerine, onlara memnun olmadıkları sendikalara her ay bir günlük yevmiyelerini vermeye ne kadar daha devam edeceklerini soralım.

Turizm İşçileri Mücadeleyi Öğreniyor!

Seferihisar’ da önceki yıl Akkum koyunda bulunan tesis arazi-sini, 14 milyar gibi bir bedelle ilçe belediyesinden satın alan EUPHORIA oteller zinciri, turizm sektöründe yaşanan krizden etkilendiği bahanesiyle çalışanların maaşlarını aylardır ödememekte.. Sadece Seferihisar’da değil, Antalya’da da birçok işletmesi olan oteller zinciri işçilerinin parasını ödeyemediğini söyleyerek, genelde kışın da faaliyet yürüten işletmelerini kapattı. Seferihisar’ da işçiler, aylardır biriken alacakları ödenmeyince otel önünde toplanarak basın açıklaması yaptılar.

Antalya’da ve yurt dışında önemli yatırımları olduğu bilinen bu oteller zinciri, Haziran ayından bu yana maaşları ödememekte ve işçilerini de kendi kaderlerine terk ederek, işten çıkartmaktadır.

Normal koşullar altında kış

aylarında da hizmet vermesi gereken otel, Ekim ayından bu yana kapalı tutulmaktadır. Ekim ayından bu yana yaklaşık 500 çalışan işçisini işten çıkartan otel, işçilerine bir tek kuruş dahi vermemiştir. İşçilerden alınan bilgilere göre, kişi başı 3 bin lira ve 20 bin lira arasındaki alacaklardan tek kuruşu dahi ödenmemiş durumdadır.

Otelin kapanması sonrasında işçiler adına açıklamada bulunan halkla ilişkiler müdürü Aycan Kuzu, yıllardır hizmet verdikleri otelde aylardır maaşların ödenmemesi sonucu büyük bir mağduriyetle karşı karşıya kaldıklarını aktardı ve şunları dile getirdi ; “Aylardır maaşlarımız gecikmeli ve parça parça ödenmekteydi. Turizm sektörünün yaşadığı kriz nedeniyle sesimizi çıkartmadık, bayram demeden özel gün de-

meden, karşılıksız fazla mesailer yaparak otele hizmet etmeye çalıştık. Otel geçen yıl yüksek bir doluluk oranına sahip olmasına rağmen, yani işlerin iyi gittiği bir dönem geçirmesine rağmen tek kuruş ödeme alamadık. Ağustos ayı da dahil olmak üzere Kasım ayına kadar herhangi bir maaş ödemesi bizlere yapılmadı. İşten çıkartılan arkadaşlarımıza ise herhangi bir ihbar ya da kıdem ödemesi yapılmamıştır. Yetkililer bizleri yalanlarıyla oyalayarak

mağdur etmiştir. Ortada 500 civarı işçi mağdur olmuşken, yaklaşık 3 milyonluk işçi alacağı varken, otelin yatırımlar yapması bize manidar gelmektedir. Biz işçiler bunu mu hakediyoruz? Bizler ödeme planı değil, aylardır yatmayan ücretlerimizin ödenmesini istiyoruz. Alınlarımızın buhar olup uçmasına müsaade etmeyeceğiz” dedi.

İzmir-Karabağlar Belediyesi’nde Grev Kararı

Karabağlar Belediyesi’nde çalışan 915 kişiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması sonrasında grev kararı alınmıştı. Aradan geçen zaman içerisinde de anlaşma sağlanamayınca işçiler 31 Ocak saat 09:30 da topluca iş bırakarak greve başladılar. Grevle birlikte ilçedeki hemen hemen bütün belediye hizmetleri de durdu.

KARBEL yöneticilerinin enflasyonun altında zam vermekteki ısrarına karşın, DİSK Genel İş

Sendikası İzmir 5 No’lu Şube’de örgütlü olan işçiler, bu durumu kabul edilemez olarak nitelediler. KARBEL son olarak yüzde 7’lik zam önerisinde bulunurken, sendika bu oranı kabul edilemez olarak görüp zam oranının yüzde 15’e çekilmesini istiyor. Toplamda 76 maddelik TİS taslağında tarafların ayrıca yaptıkları görüşmede, ikramiyelerin 69 günden 112 güne çıkarılması, banka promosyonlarının ödenmesi, sosyal hakların iyileştirilmesi ve kiralık işçi çalıştırılmaması gibi konular-

da anlaşma sağlanmış olması sürecin anlaşmayla sonuçlanmasına yetmedi..

Belediyeye ait Uzundere’deki temizlik işleri şantiyesine, Gediz’deki fen işleri şantiyesine ve ana hizmet binasına grev pankartları asıldı. Grev, belediyenin, temizlik, fen, park bahçeler ve idari işler gibi çok sayıda birimini kapsıyor. Grevle birlikte ilçedeki temizlik hizmetleri kesintiye uğrayacak ve çöpler toplanmayacak, park, bahçe ve bulvar gibi alanların bakımı yapılmayacak, vatandaşlara hizmet veren birçok idari birim çalışanı iş bırakacak, sokak ve caddelerdeki tadilat, bakım, asfaltlama gibi faaliyetler kesintiye uğrayacak. Öte yandan OHAL ile birlikte genişletilen grev yasakları kapsamında olası bir grev erteleme durumunda sendika ve işçiler bu yasağı tanımayacak ve grev fiili olarak devam edecek.

Belediye binası önünde işçilere seslenen Şube Başkanı Ali Haydar Kara, greve destek amaçlı gelen, Devrimci Turizm İşçileri Sendikası ve Birleşik Metal İş Sendikası yöneticilerine teşekkür etikten sonra, KARBEL emekçisinin üretimden gelen gücünü kullandığını belirterek “Bu grev keyfi olarak gerçekleşmiyor. İnsanca

yaşam koşullarını sürdürmek, çocuklarımızın eğitim, sağlık ve sosyal ihtiyaçlarını karşılamak için talep ettiğimiz haklarımızdan da asla vazgeçmeyeceğiz. Gücümüzü, işçi sınıfının birliğinden, mücadelemizi emekçilerin şanlı direnişinden alıyoruz. Buradan tüm işçileri, emekçileri, tüm halkımızı bu şanlı direnişimize, grevimize omuz vermeye çağırıyoruz. İnsanca yaşayacak haklarımızı alıncaya, toplu sözleşme görüşmeleri sonuçlanıncaya kadar mücadelemiz kesintisiz devam edecektir” dedi.

Söz ve Eylem

Ocak-Şubat-Mart - 2017

5

- ★ Güçlü Olan Burjuvazi Değil...
- ★ ‘Hayata Dönüş Operasyonları’
- ★ Emperyalizmin Yüzyılı - II
- ★ Marksizm ve Sınıf Mücadelesi- II
- ★ Hibrit Savaş Yasası

Çıktı /Oku-Okut

Kamu Emekçilerine Yönelik İhraç ve Saldırıları Devam Ediyor!

Temmuz darbesi ile hızını almayan devlet, kamu emekçilerine yönelik baskılarını gerek açığa alarak, gerek görevlerinden ihraç ederek, gerekse sendikalarını basarak sürdürüyor. Darbe sürecinden bugüne kadar 150 bin kamu görevlisi açığa alınmış, 100 bini mesleklerinden ihraç edilmiş durumda.

KESK yaptığı açıklamalarda üyesi durumundaki 2500 kamu emekçisinin işten atıldığını belirtirken, Kamu-Sen'de yaptığı açıklamada, 3700 üyesinin ihraç edildiğini, 2 bin üyesinin de açığa

alındığını açıklıyor. Devlet bütün bu baskılara, kamu emekçilerinin ve örgütlerinin sessizce itaatini istiyor. Bu beklentiye karşı, her türlü eylem ve açıklamaya şiddetle karşılık veriyor. Kamu-Sen Başkanı İsmail Koncuk'un "referandum için hayır" çağrısı yapmasının ardından, Kamu -Sen Genel Merkezi saldırıya uğradı. Saldırıyı gerçekleştirenlerin, İsmail Koncuk'un istifasını isteyerek binadan ayrıldıkları haberi arasında yer aldı. Malatya'da KHK ile mesleklerinden ihraç edilen KESK üyesi 4 kamu emekçisinin direnişi, polis şiddetine rağmen

devam ediyor. Direnişlerinin 22. gününde de polis tarafından saldırıya uğrayarak göz altına alındılar. Daha sonra serbest bırakılan

4 kamu emekçisi "işimizi, ekmeğimizi geri istiyoruz" diyerek eylemlerini sürdürmeye kararlı biçimde devam ediyorlar.

İzmir - Söz ve Eylem

İzmir'de 29 Aralık 2015 tarihinde sendikalarının aldığı karar gereğince bir günlük iş bırakma eylemine katılan Eğitim - Sen üyesi 37 öğretmenin gözaltına alınmasını protesto edildi.

İzmir Kemalpaşa'da Eğitim-Sen üyelerine yönelik düzenlenen operasyonda 37 eğitimci gözaltına alındı. Gözaltı gerekçesinin 29 Aralık 2015 günü gerçekleştirilen iş bırakma eylemi olduğu iddia edilirken,

gözaltına alınanlar TEM Şube'ye götürüldü.

Eğitim Emekçileri Sendikası da bir açıklama yaparak operasyonu kınadı. Eğitim- Sen açıklamasında "Bugüne kadar Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) başta olmak üzere, mülki amirler ve hukuku yasalara göre uygulamakla yükümlü olan savcılar, sendikal hakların kullanılması ve sendikal faaliyetlerimiz ile ilgili olarak çok sayıda hukuk dışı girişimde bulunmuştur. İzmir Kemalpaşa'da adresleri ve meslekleri belli olan, ifade vermeye çağrıldıklarında gelebilecek durumda olan 37 Eğitim- Sen üyesi gözaltına alınmıştır" dedi.

Eğitim- Sen'in açıklaması şöyle: . İzmir'in pek çok ilçesin-

de aynı sendikal faaliyetler nedeniyle takipsizlik kararı verilirken, aynı gerekçeyle Kemalpaşa'da farklı bir uygulama yapılması ve gözaltı kararı verilmesi dikkat çekicidir. Ortada sayısız mahkeme ve AİHM kararı olmasına karşın ısrarla sendikal faaliyetlerin gözaltı gerekçesi yapılması en temel sendikal hak ve özgürlükleri yok saymak anlamına gelmekte, bu yöndeki tüm hukuk dışı kararları alanlar "sendikal faaliyeti engelleme" ve "görevi kötüye kullanma suçu" işlemektedir. Üyelerimize yönelik her türlü baskı, tehdit ve göz altılarının durdurulması için örgütsel ve hukuksal mücadelemizi sürdüreceğimiz bilinmelidir!

KHK ile Barış İsteyen Akademisyenler Görevlerinden Alındı

Ege Üniversitesi akademisyenlerinden Edebiyat Fakültesinden Zerrin Kurtoglu, Nilgün Toker, Melek Göregenli, Serdar Tekin ve Lülüfer Körükmez son gönderilen KHK ile görevlerinden alındılar. Ancak İzmir Emek ve demokrasi güçleri yoğun kar yağışı ve soğuk havaya rağmen Konak meydanını doldurarak, ihraç edilen akademisyenlerin yanında olduklarını göstermiş oldu.

Eyleme İzmir Emek ve Demokrasi güçlerinin yanı sıra akademisyenlerin öğrencileri de katılarak hocalarını yalnız bırakmadılar.

Eylemde, "susma sustukça sana gelecek" sloganı yaygın olarak atılırken, "faşizme karşı omuz omuza", "bilim itaat etmez" sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında akademisyenlerin hiç bir suç örgütü ile (FETÖ benzeri) alakalarının bulunmadığı, sadece barış istedikleri dile getirildi. Hükümetin artık "barış" kavramına dahi tahammülünün olmadığını, gerici faşist uygulamalarının ve saldırılarının gün geçtikçe yoğunlaştığının altı çizilerek "emek barış ve demokrasi güçleri olarak direnmeye devam edeceğiz" denildi. Eyleme, Komünist Hareket

ve GSB sempatizanları da aktif destek verdi.

Burjuvazinin Önemli Silahlarından Biri: Şükür

İrfan Özsu

Ordu’da bir kahvehanede garsona bu işi kaç yıldır yapıyorsun dediğimde, “bilmiyorum, çünkü ben sürekli bu işi yapmıyorum ki, yazları inşaat işi, fındık sezonunda fındık toplama işi, kışları ise kahvehanelerde gündelik çalışma işi, yani ne zaman hangi iş var ve bana uygun görülürse onu yapıyorum” dedi. Yaşının kırk olduğunu söyleyen işçinin yüzüne baktığınızda bu kahırlı yaşamına rağmen, inanılmaz bir şekilde genç görünüyordu. Bu koşullara karşın nasıl böyle genç kaldığını sorduğumda “ne yapalım boş veriyoruz, yoksa bu işlere nasıl dayanılır” dedi. Yıllar önceden biraz sosyal güvenceli çalıştığı olmuş ama toplam olarak bir yıl bile etmiyormuş. Sağlık sorununu ise “sağ olsun köyün muhtarı yardımcı oldu yeşil kartla idare ediyoruz, çok önemli bir rahatsızlık geçirmem inşallah, yoksa yeşil kart ilaç almaları yarıyor ancak” diyerek izah etti durumu. İki tane çocuğu varmış, eşi de kendisi gibi özellikle fındık sezonunda iş bulunca çalışıyormuş. “Peki çalıştığın yerler sosyal güvenceni sağlamıyor mu” deyince; “sus ağbi, ne yapıyorsun, duyarlarsa işimden olurum, garsonlukta sigorta mı olur, zaten adam zarar ediyor” dedi. Yani yaza kadar idare edeceği işini kaybetmek istemiyordu. Kendisini herkesin sevdiğini ve dolayısıyla işsiz kalmadığını söylüyor, şükrediyordu. Çünkü kendisi gibi şükredip çalışmayanların durumlarına bakarak kendisinin şanslı olduğuna inanıyordu.

Ankara,Kızılay’da bir lokanta işçisi çorbalarımızı getirdiğinde içtenlik ve sevecenlikle bize hoş geldiniz deyip güler yüzle yaklaştı. Bu durumu boşa çıkarmamak için nereli olduğunu sordum, Osmaniyeli olduğunu söyledi. “Nasıl işinden memnun musun” dedim, “çok şükür” dedi. Zorladım, “ne kadar zamandır çalışıyorsun ve kaçta çalışıyorsun?” dedim.

Uzun yıllardır çalıştığını, asgari ücret aldığını, asgari ücretin çok iyi bir ücret olduğunu, ülkenin her yerinde asgari ücretle geçinilebileceğini anlattı bize..”Evli misin ?” dedim, “üç de çocuğum var, eşim de asgari ücretle çalışıyor, para bile biriktiriyoruz” dedi. “Peki sen ne yiyip içiyorsun” dedim. “Ben yemeyi içmeyi pek sevmem, zaten fazla yemek zarar, örneğin eti hiç sevmem, sebze olsa da olur olmasa da,hatta kendimi sınamak için bazı günler yemeden bile dururum, giyecekleri tamamen eski-

raz irdelemek için “helal olsun adama bak gerekeni yapmış” deyince, “hepte patrona hak verirsiniz, her işi ben yapıyorum, on dört saat çalışıyorum, bana mı helal olsun ona mı?” dedi. Bu akıllı insan deyip, biraz daha farklı şeyler konuşmak için, “okulun boşluğuna isyan edip,okuldan ayrılmışsın ama işe isyan etmeden çalışıyorsun” deyince, “ağbi bize isyan yakışmaz, şükretmek yakışır bize” dedi ve o an içimden bir şeyin koptuğunu anladım. Tam da bu berbat yaşam biçimine saldıracak birini buldum derken, o da şükretmeyi

Başkalarının zavallılığına bakıp, kendi haline şükredenlerden tiksiniyorum.

Dostoyevski

meden atmam. Emekli olunca çalışmaya devam edersem çocuklara daha güzel gelecek hazırlarım, insan daha ne ister ki?” dedi. “Yani yaşamından tamamen memnunsun öyle mi” dedim.. “Çok şükür itaat etmemin ve şükretmemin sayesinde işsiz, aç, açık, değiliz” dedi.Oysa açtı, açık olmasa bile eskilerle kapatılmış bir yaşam çaresizliğine sahipti.

Samsun’da bir hasta ziyareti-ne giderken çiçekçiden bir çiçek almaya kalkıştık. Bizi karşılayan şahıs olağanüstü ilgilendi bizimle..Hal böyle olunca “burası senin mi” dedim. “Yok ağbi ne gezer, çalışıyorum” dedi. “Kaç yıldır?” dedim, “yirmi bir” deyince hayret ettim,çünkü otuzlu yaşlarda bir insandı. Durumu anlayıp, “ilkokuldan sonra okumayıp çalışmaya başladım” dedi. “Sosyal güvencen var mı?” deyince, “var, bin beş yüz lira aylık alıyorum” dedi. Bi-

yeğliyordu. Kendisinin çok düzgün biri olduğunu anlatmak için sarf etmişti o sözleri, iyi patron dememe itiraz ederken. “Yoksa, on dört-on beş saatler çalışmak ne ki..Yeter ki helal olsun sana,o kadar zor koşullarda çalışıp dindin, çoluk çocuğu ve kendini kurtardın, bak senin gibi yapmayanlar ne halde, sokaklarda aç susuz dolaşıyorlar” densin yeter. Yani bir altta birileri olduğu sürece her şey gül gülistan...

Şöyle bir baktığımızda Ordu, Ankara ve Samsun’daki işçilerin ortak paydası şükür. Farklı kültür ve yaşam koşullarında olsalar da şükretmeyi öğretmişler ne yazık..Bu ülke muktedirlerinin en önemli buluşu bence şükür. Şükür bir simge bu alçak gidişin gidişatında..Şükür şiir-lere şarkılara girmiş ve önü, sonuna kadar açılmışsa bu ülkede biliniz ki bunun tek nedeni ellerimiz itaatkar, dillerimiz suskun olsun diyedir.Yoksa bu kadar çaresizlikler içinde şükretmeyi,

itaatkar olmayı kim kendine yedirebilir ki..?

Şöyle bir bakınca Ordu’da kendini, garson mu yoksa başka bir işçi mi veya fındık amelesi mi olarak tarif edemeyen, ilime doğal gaz geldi diye sevinip, fındık kabuğu yakılan teneke sobada ısınan, o çok övündüğü saygınlığının bile para etmediği yaşlara gelindiğinde işsizliği örnekleriyle gören, yeşil kart aşagılanmaları yüzünden ölümcül olmadan doktora bile gitmeyi göze alamayan; yine Kızılay’da en güzel restoranların ye beni, iç beni dediği ortamda gözüne perde çeken, en lüks mağazaların vitrinden dışarı fırlarcasına mankenleriyle imrendirdiği giysilere istemem diyen, gelecek günlerde ne olur ne olmaz güdüsüyle kendini açlıkla sınamak gibi fanteziler yaşayan ve Samsun’da en güzel çiçekleri müşterilerine satıp, sevdiklerine yorgunluğunu taşıyan, isyan gibi bir ulvi dürtüyü törpüleyip, itaati onur sayan, hele ki alttakilerden farklılığını kendi yaratılışından kaynaklı olduğunu vurgulayabildi mi dünyalar onun olan insanlarımızın aslında şükre falan ihtiyaçlarının olmadığı kendileri de biliyor. Aslında biliyorlar da açık edemiyorlar çaresizliklerini. Ama bilmiyorlar kendilerinin örgütsüzlüklerinden, koskoca bezirganların ise örgütlü oldukları için, saltanatlarını sürdürdüklerini. Onlar aslında çaresizliklerini maskeliyorlar..Kaçıyorlar gerçeklerden. Aslında bilmiyorlar ne güzel de başardın aç susuz yaşamayı diyenlerin kendilerini aşağıladıklarını..Belki de biliyorlar da, bilmek istemiyorlar..Kırgın onurları bir kat daha kırılmasın diye..

Bu bireyci çaresizliğin asıl nedeni elbette ki örgütsüzlük. Boyun eğmeye yol açan alışkanlıklar, kör inançlar değil, güçsüzlüktür. Güçsüzlüğü ortadan kaldıracak olansa örgütlülüktür.

Sürekli Savaş

Tecrübeler bize, Beyaz Saray'da liberal bir demokrat ya da otoriter bir cumhuriyetçi başkanın oturmasının önemli olmadığını gösteriyor.

- Bitti ... çok şükür . Satın alınan Nobel Barış Ödülü ve Hüsnü Mübarek'in o zamanlar her şeye kadir gözü altında Ortadoğu için bir konuşma, bir ayrılış patlamasıyla sona erdi ... yine de Libya'da ve Suriye'de ABD'nin büyük hava saldırıları düzenledi.

Alaycılığıma bağışlayın, ancak eğer tarih aslında olacak olan şeyin yol göstericisiyse, Barack Obama'nın başkanlıktan ayrılırken sözde “cihad” kamplarına yaptığı atışlar muhtemelen sivil-leri katletmekten başka bir şey yapmadı ...

Ekim 2002'de, o zaman nazik bir yeteneğin sözcüsü olan Senatör Obama, keskin mantığı ve olağanüstü genç canlılığı ve taahhütü ile “aptal savaşa karşı” olduğunu açıkladı. Kendisi farklıydı. Öyle dedi. Yalan söylüyordu.

Savaş zamanı başkanı

Şey ... pek değil. O farklıydı. Her şeyden önce, ABD tarihinde sekiz yıllık görev süresinin her gününde savaş yürüten tek iki-dönem başkanlık yapmış kişi. Gerçekten de Obama, şahin George W. Bush'tan altta kalmamak için, yedi ülkeye hava saldırısı düzenledi: Afganistan, Irak, Pakistan, Somali, Yemen, Libya ve Suriye. Bush'un bombaladığı yerlerden üç fazla.

Başkanlığının iki döneminde, barışçı başkanımız, özellikle “Bush” dönemindeki 57 bombalamaya kıyasla özellikle Pakistan, Somali ve Yemen'e, çoğu insansız hava araçlarıyla gerçekleştirilen toplam 563 “özel” hava saldırısı düzenledi.

Kesin olarak bilmek imkansız olmakla birlikte, üç düzine kadar “teröristi” hedef alma çabaları sırasında bu saldırılarda öldürülenlerin toplam sayısı görünüşe göre 1.200 civarında sivil oldu. Obama ayrılırken geride bir barış hareketi olarak 130'dan fazla ülkeye yerleştirilen “Özel Operasyon Gücü” nü bıraktı; Bu dünya ülkelerinin yüzde 70'idir.

Obama yönetimi sırasında 100 milyar dolardan fazla silah alan Suudi Arabistan, 1.15 milyar dolar değerinde bir anlaşmayla 153 tank ve yüzlerce makineli tüfek daha ithal etmeden önce ,ABD

yapımı silahların Yemen'de kullanılmasına yönelik “endişelere” muhatap oldu.

Mısır, ayrıca, Başkan Muhammed Morsi'nin seçilmiş hükümetini deviren askeri darbeyeyle Abdel Fattah el-Sisi'nin iktidara gelmesinden sonra dondurulan , milyarlarca dolarlık askeri yardımın yeniden başlatılmasından önce “demokrasiye inanılır ilerleme” getirmesi için Obama'nın pasifist elinin tutamağını hissetti. . Hepimiz Mısır'ın demokrasiye doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediğini biliyoruz.

Sürekli savaş mı?

Belki de, tuhaf bir şekilde, Donald Trump'ın seçilmesi, Orta Doğu'da barış umutları için yıllardan beri meydana gelen en iyi şey olabilir.

Belki savaş söz konusu olduğunda, ne kadar sert olabileceğini ispatlamak isteyenler, buna önem vermeyenlere kıyasla çok daha tehlikelidir. Umut mutlaka sonsuzdur...

Ama bir dakika bekleyin; Trump kabinesindeki bu çocuklar fazlasıyla tanıdık gelmiyor mu? Şu Armani kıyafet giyen, emekli General James “Mad Dog” Mattis değil mi ? Orduyu, İran'ı cezalandırmaya ve müttefiklerini İran ajanlarını yakalayıp öldürmek için gizli operasyonlara yönlendirmek ve İran savaş gemilerine müdahale etmek istediği için Obama tarafından fazlaca “şahin” olarak görülüp, görev süresi kısaltılan general o değil miydi ? Son zamanlarda Ortadoğu çapında savaş operasyonlarını yönetmedi mi?

Ve köşedeki diğer adam - göğ-

sünde madalyalar olmadan son derece gergin görünüyor - bu emekli Amiral John Kelly olabilir mi? Guantanamo'nun başında değimliydi ? Hani şu; Başkan Obama'nın, kapatılması konusunu gündeme getirdiği her seferinde Obama'ya itiraz eden adam ? Afganistan'da Taliban'a karşı savaşta bir oğlunu kaybetmedi mi?

Ya üçüncü adama ne dersiniz? İslam'ı bir “kanser” olarak tanımlaması ve “Müslümanlardan korkmanın rasyonel olduğunu söylemesi nedeniyle Obama'nın Savunma İstihbarat Dairesi'nden (Pentagon'un CIA versiyonu) uzaklaştırdığı emekli Korgeneral Michael Flynn'a çok benziyor .. Ulusal Güvenlik Danışmanı olmasında ne sorun olabilir ki ? Elbette sorun yok (!)

Gerçekten Trump'ın insanlardan nefret eden, barışı sadece ezik insanların meşgalesi olarak gören, neredeyse bir asırlık savaş izleri taşıyan bir generaller topluluğuna hakim olabileceğini düşünen kimse var mı ? Elbette yok.

Kârlar ve fazlası

Ya Trump'ın kendisi? Rejim değişikliğine karşı olmasına rağmen, özellikle Ortadoğu'da, özellikle İslam Devleti (İŞİD) ile ilgili şahane bir tavır sergiledi. Ve hemen hemen her yerde ABD'ye karşı gerçek ve hayali tehditler görmekte.

Bu, para anlamına geliyor - büyük para. Nitekim Trump on binlerce ek birlik çağrısında bulundu; 350 gemili bir Deniz Kuvveti; önemli ölçüde daha büyük bir Hava Kuvveti; füzesavar, uzay tabanlı Star Wars tarzı bir program; ve Pentagon'un nükleer

cephaneliği için 1 trilyon dolarlık “modernizasyon” programının hızlanması.

Savaş kâr demektir ve bu da elbette yeni başkanın yüzünü güldürür. Sadece ABD'nin Irak ve Afganistan'daki işgali, tek başına Amerikan silah endüstrisine trilyonlarca dolar kazandırmaya devam ediyor.

Trump'un seçilmesini takip eden günlerde, askeri müteahhitlerin hisse değerlerinin yükselmesi tesadüf değil: Lockheed Martin - yüzde 4,8 arttı; Northrop Grumman - yüzde 5,1 arttı; Raytheon - yüzde 6,2 arttı; General Dynamics - yüzde 4.1 arttı; L-3 İletişim - yüzde 5,4 arttı; Textron - yüzde 2,2 arttı; Boeing - yüzde 0,76 arttı; Huntington Ingalls - yüzde 6,5 arttı.

Umut sonsuza kadar sürebilse de, gerçeklik acı tecrübelerden kaynaklanır. Burada, bu deneyim bize, Beyaz Saray'da bir liberal demokrat ya da otoriter cumhuriyetçi başkanın oturmasının önemli olmadığını göstermektedir.

ABD tarihinde, sömürgecilik, bir taşeronlar -vekiller ağı olsun olmasın, Orta Doğu'da her zaman kendisine “hoş geldiniz” diyen bir ev sahibi bulmuştur. Siyasi parti ya da ittifak gibi bir kısıtlama da yoktur.

Kâr ve askeri delilik gerçekten kötü bir bileşim oluşturur. Sekiz yıl boyunca sürdürülen kesintisiz savaşın mutlaka 12 yıla yükseleceği gibi bu bileşimin de devam edeceği görülüyor...

Stanley L Cohen,

Burjuvazi Pusuda

Ali Gök

Kıdem tazminatının değişmesini kim istiyor? Burjuvazi istiyor. Neden istiyor? İşçi sınıfının son kazanımlarına da el koymak için, ayrıca işçi sınıfının bankalardaki paralarını ucuz kredi olarak kapitalistlere kullanırmak için. Burjuvazi sınıf olarak tabii ki bunu isteyecek; sınıfsal açıdan da doğrusunu yapıyor. Komünistler olarak, sınıf sendikacılığını savunan sendikacılar olarak biz üzerimize düşen görevleri yapmıyoruz.

Burjuvazi de köpeksiz köyde değneksiz gezmek misali ortalıkta rahatlıkla at koşturuyor. Milliyetçilik, dincilik, yalan, manipülasyon ve sadaka burjuvazinin yönetim yöntemleridir; bunlar olmadan sırf zor yoluyla, tankla, topla ,ordu ve polis gücüyle toplumu uzun süre denetim altına tutamaz. Burjuvazinin mahir olduğu bir alan da işçi ve emekçilere yönelttiği saldırıyı, yalan ve manipülasyonla işçi ve emekçinin lehineymiş gibi göstermektir.

Kıdem tazminatı konusunda patronlarla devlet el ele vererek yalan üstüne yalan üretiyorlar.

Bunlardan birincisi her işçinin kıdem tazminatı alacağı yalandır. Çalışanların üçte birinin her türlü güvenceden yoksun olduğu düşünüldüğünde her işçinin kıdem tazminatı alacağı kuyruklu bir yalandır; ikincisi, patronların asıl derdi kıdem tazminatına baz alınan sürenin bir aydan on beş güne indirilmesidir. Böylece işçinin hakkettiği kıdem tazminatı tutarı yarı yarıya düşürülmektedir. Böylece patronların istedikleri gibi işçiyi topluca işten atması kolaylaştırılmaktadır. Bununla işçilerin örgütlü mücadelesine ağır bir darbe vurulacaktır. Sendikalaşma mücadelesi veren işçiler hemen hiç tazminatsız, kolaylıkla işten atılacaktır. Ayrıca, işçiler kıdem paralarını burjuvazinin koymuş olduğu süreden önce bankalardan alamayacaklar, bu da on- on beş yıl gibi görünüyor. Ayrıca şu anda yürürlükte olan işçinin askere giderken veya evlenirken kıdem haklarını almaları da askıya alınıyor.

Yığınları yalan söyleyerek kandırmak zorundadır. Bu yalanları ortaya çıkaracak olan komünistlerdir. Komünistlerin işçi sınıfı içerisindeki kahırlı sabırlı inatçı

çalışmalarıdır.

Burjuvazi kıdem haklarına saldırmak için zaman kolluyor. Bunun şartlarını oluşturmaya çalışıyor. Fakat ne yazık ki ne komünistlerde, ne de sınıf sendikacılığı yaptığını söyleyen sendikalarda en ufak bir adım yok. Burjuvazi komünistlerin ve sendikacıların gitmediği, örgütlemek için niyetli olmadığı örgütsüz kesimlere giderek, “sizin kıdem hakkınızı garanti altına alıyorum, sizin kıdem haklarınız her ay düzenli olarak yatırılacak, önceki gibi bir yıl olmadan sizi işten atan patronlara karşı sizi koruyorum; bir ay da çalışsanız kıdem hakkınız bankaya yatırılmış olacak” diyor. Tabii ki hiçbir güvencesi olmayan işçi için on beş gün üzerinden kıdeminin bankaya yatırılması kazanç olarak görülebilir. Ayrıca hiç yoktan iyidir. Böyle bir parayı on-on beş yıl sonra almakta güvencesiz işçi için cazip gelebilir. Fakat bu durum örgütsüz işçilere anlatılmazsa, bu konuda bir çalışma yapılmazsa, işçiler ne yapsın? Bu konuda örgütsüz işçilerin bir suçu var mı? Bu konuda şunlar yapılmalıydı: Kıdem tazminatı konusunda burjuvazi yalan söylüyor. Çünkü böyle budanmış bir haktan ancak sigortalı işçiler faydalanabilir. Örgütsüz işçi sınıfının

ağırlıklı bir kesimi sigortasızdır. Örgütsüz işçi sınıfının sigorta kapsamına alınması öncelikli bir sorundur. Bu sorun kıdem tazminatından önce örgütsüz işçilerin öncelikli sorunudur. Bunun üzerine inatçı bir şekilde gidilmeli ve burjuvazinin sahtekârlığı açığa çıkarılmalıdır. İşçi sınıfının kazanımlarından geri adım atılmamalıdır. Örgütsüz işçilerin de kıdem hakları 30 gün üzerinden bankaya yatırılmalıdır. Örgütlü örgütsüz işçilerin kıdem paraları ödenmeyen artı değerdir. Burjuvazinin işçilere acıyarak verdiği bir sadaka değildir. İşçiler kıdem haklarını burjuvazinin keyfine bırakamaz. On yıl, on beş yıl bekleyemez. Ayrıca kıdem hakkı işçileri uysallaştıran patronların çıkarmaları sonucu alınan bir hak olmaktan çıkarılmalı işçiler, kıdem haklarını istedikleri zaman alabilmelidir. Zaman geçirmeden kıdem hakkına saldırmak için zaman kollayan burjuvaziye karşı komünistler ve sınıf sendikaları olduğunu iddia eden sendikalar bir program çerçevesinde örgütlü örgütsüz işçi sınıfının içerisinde etkin bir çalışma yürütüp eylemlere başlamalıdır. Bu çalışma sınıfın içerisinde olağanüstü hale hayır çalışmasının önemli bir parçası olmalıdır.

NATO'dan Rusya'ya Provokasyon

NATO, Almanya ve Belçika'dan Litvanya'ya birlik sevk ediyor

NATO tarafından Almanya ve Belçika'dan kuvvetlerini Rusya'ya karşı güçlendirmek için gönderilen ilk askerler 25 Ocak'ta Litvanya'ya geldiler.

24 Ocak Salı günü, Norveç, Hollanda, Lüksemburg, Hırvatistan ve Fransa'dan olmak üzere diğer NATO üyelerinden 1.200 kişilik bir taburun planlı bir şekilde konuşlandırılması kapsamında 12 Alman subayı Litvanya'nın başkenti Vilnius'a geldi. Tabur Rukla'da konuşlandırılacak.

Tabur komutanı Christoph Huber havaalanındaki gazetecilere “Askerlerimle Litvanya'da olmaktan ve Litvanya'lı arkadaşlar ve ortaklarla varlığımızı güçlendirmekten gerçekten memnunuz” dedi.

Litvanya'nın askeri sözcüsü Andrius Dilda'nın açıklamasına göre, salı günü erken saatlerde yaklaşık 30 Belçikalı asker hava limanına geldi ve askeri teçhi

zâtı taşıyan bir gemi liman şehri Klaipeda'ya demirledi.

Litvanya Silahlı Kuvvetleri sözcüsü Kaptan Andrius Dilda, Baltık Haber Servisine verdiği

demeçte, “Belçika askerlerinin Palanga havaalanına vardıklarını ve ekipmanlarının feribotla geldiğini” bildirdi.

Geçtiğimiz yıl NATO, Rusya'nın Ukrayna'ya müdahalesine ve bölgedeki askeri faaliyetlere tepki olarak üç Baltık ülkelerinin her birinde çok uluslu bir tabur

kurma kararı aldı., Letonya'daki çok uluslu taburun başında Kanada olacak ve İngiltere Estonya'ya birlik gönderecek.

Bu ayın başlarında ABD askerleri, Polonya'nın Drawsko Pomorskie kasabasına geldi. ABD birlikleri, Almanya üzerinden üç günlük bir yolculuktan sonra Polonya'ya ulaştı.

Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in sözcüsü Dmitry Peskov, ABD birliğinin Polonya'ya gelmesinin Rusya'nın “çıkarlarını” ve “güvenliğini” tehdit ettiğini söylerken, Rusya Dışişleri Dışişleri Bakan Yardımcısı Alexei Meskkov da, NATO operasyonunun “Avrupa güvenliğini istikrarı bozan bir faktör” olduğunu ifade etti.

Küreselleşme ve Toplumsal Eşitsizlik

Elit sekiz kişinin süper zenginliği, her gün hayatını kaybetmemek için mücadele eden ve çoğu bu mücadeleyi kaybeden 3.6 milyar yoksulun, 427 milyar dolarlık varlığına eşit.

Oxfam, sosyal istikrarı tehdit eden benzeri görülmemiş küresel eşitsizliğe dikkat çekti. Süper zenginlerle çaresiz yoksullar arasındaki uçurum ahlak dışıdır. Zenginlik farkı azalmıyor, artıyor,

2015'ten bu yana, en zengin% 1, insanlığın geri kalanından daha fazlasına sahip. Sekiz milyarderin serveti,, insanlığın en fakir 3.6 milyonuna eşit.

Gelecek 20 yıl boyunca, dünyada 500 kişi mirasçılara 2.1 milyar dolar bırakacak; bu rakam, 1,3 milyar nüfusa sahip olan Hindistan'ın GSYİH'ından daha büyük".

1988 - 2011 yılları arasında, insanlığın en fakir % 10'unun gelirleri, yılda 3 dolardan daha az arttı – enflasyon düzeltilmesi yapıldığında bir hiç...

Aynı dönemde, insanlığın en zengin %

1'lik kısmının gelirleri 182 kat arttı.

. Son 30 yılda dünyanın en alttaki % 50'sinin gelir artışı sıfır oldu. En üstteki % 1'in geliri aynı dönem içinde üç katına çıktı.

Seçkin bir kaç kişinin elindeki ahlak dışı

milyonlarca insanın mutsuzluğunu, ödenecek küçük bir bedel olarak görüyorlar.

Oxfam'a göre, büyüyen eşitsizlikler toplumları birbirinden uzaklaştırıyor. Suç ve güvensizliği artırıyor ve yoksulluğu sona erdirmek için verilen mücadeleyi zayıflatıyor".

Milyarlarca insan uçurumun kenarında yaşıyor, yoksullaşma onları eziyor. Günümüzün yaldızlı çağının ahlak dışılığı, süper zenginliğin yoğunlaşması bakımından daha önceki dönemleri gölgede bırakıyor.

Çoğunluğun pahasına az sayıda insanın

refahı, distopik cehennem için bir reçetedir. Kontrol edilmemesi veya tersine döndürülmemesi durumunda, bu senaryonun iyi bitmesi mümkün değildir.

Stephen Lendman,
Global Research,

süper zenginlik barış, eşitlik ve adaletle bağdaşmaz – bunun anlamı, birçok kişinin daha çok zenginlik için hayal edilebilecek her şekilde sömürülüyor olmasıdır.

Toplu katliamlar, imha ve savaşlardan elde edilen kârlarla zenginleşiyorlar; bunun için

Meksika'da Protesto Gösterileri

Benzin fiyatlarındaki% 20'lik artış, halkın sokaklarda protesto gösterilerine ve benzin istasyonları ve devlet tarafından işletilen petrol devi Pemex'in tesislerini kapatmasına yol açtı. Gazolinazo olarak bilinen kızgın protestolar Meksika'nın bir bölümünde karışıklık yarattı. 250'den fazla mağazanın yağmalandığı gösterilerde, provokatörlerin protesto gösterilerini provoke ettiği girdiği iddia ediliyor.

Nakliye işçileri ve kamyon sürücüleri blokajlar kurarak Mexico City'de trafiği durdurdular. Protestocular cumhurbaşkanını istifaya çağırdı.

Protestolarda bir polis memuru da dahil olmak üzere en az altı kişi öldü ve 1.500 kişi tutuklandı.

Hükümet geçtiğimiz ay benzin sübvansiyonunu durduracağını ve fiyatların 2017 yılına kadar tedricen artacağını duyurmuştu. 1 Ocak'ta% 20'lik bir artış yürürlüğe girdi.

Benzin fiyatlarının artmasından önce yükselişe giren gıda fiyatları, yüzde 20 yükseldi.

Meksika'da Başkan Enrique Peña Nieto ve Kurumsal Devrimci Partisi'nin (PRI), herkes için büyüme vaadiyle yapısal reform günde-

mine rağmen ekonomi durgunluğa girmiş durumda.

Bu arada, sıradan Meksikalıların harcama gücünde kademeli bir düşüş görülürken üst kademelerdeki yolsuzluk skandalları sonucunda, ülkenin siyasileri zenginleşti.

neden olurken, Meksika pesosu giderek değer kaybetti.

Meksika'da asgari ücreti günde sadece 4 dolar ve halk eğitimi sekreterliğine göre, halkın fiyat artışlarına karşı çok hassas olması, artan ulaşım maliyeti, lise öğrencilerinin

Gazolinazo adı verilen benzin sübvansiyonunu kesintisi, , protesto gösterileri için kıvılcım sağladı, ancak analistler toplumsal huzursuzluğun aylardır sessizce geliştiğini belirttiler. ABD başkan yardımcısı Donald Trump'tan gelen tehditler ülke ekonomisinde karışıklığa

okuldan ayrılmasının temel nedenlerinden biri. Pazartesi günü, devlet istatistik enstitüsü, enflasyonun iki yılın en yüksek seviyesi olan% 3.36'ya ulaştığını açıkladı – ekonomistler 2017'de bu rakamın daha da yükseğe tırmanmasını bekliyor.

Ordu Üniversitesinde “Suçu Sabit” Akademisyen

Her suça layık görülen Ordu Üniversitesi’nden bir akademisyenle görüşmemiz trajikomik olayı ve bir o kadar da hukuksuzluklar sürecini gösteriyor bizlere. Bu hukuksuzlukları şimdi olayın tanığı Şerafettin Yılmaz’ın ağzından öğrenelim :

İşbaşı: Hocam, sen ne zaman ve hangi görevle Ordu Üniversitesi’nde işe başlamıştın?

Ş.Yılmaz: Strateji Geliştirme Daire Başkanı olarak 2008’de göreve başladım. Görevimiz kısaca bütçe lemeden, her türlü raporların hazırlanıp kontrol edilmesine, performansların denetlenmesine, işleyişlerin doğru ve düzgün ilerlemesine kadar bir çok konuda söz ve yetki sahibi olmak denilebilir.

İşbaşı: Bu kadar geniş bir görev tanımıyla ilgili bir konuda, yeni oluşmuş bir üniversitede çalışmak ve layıkıyla görev yapmak zor değil mi?

Ş.Yılmaz: Ben görev yaptığım sürece taraflı tarafsız tüm yetkililerin övgüsüne neden olacak işler yaptım. Kısa sürede yeni açılmış bir üniversitenin yerleşkesini, çalışma arkadaşlarımla da yardımıyla yıllar önce açılan üniversitelerin düzeyine getirmek için uğraş verip başardık. Kısa sürede etkin bir üniversite olma yoluna giren Ordu Üniversitesi’nin bu ilerleyişinde herkesin katkılarının yanında benim payım da büyüktür. Bunu herkes biliyor ve takdir ediyordu. Hatta o yıllar eski MHP vekili Cemal Enginyurt bile yaptığım bu iyi işler için bana teşekkür edip, farklı düşüncemizi saklı tutarak yardım etmeyi önermişti.

İşbaşı: Seninle uğraşmaya başlamalarının nedeni neydi ve ne zaman başladı?

Ş.Yılmaz: 2011 yılında rektör değişimiyle başladı bana karşı tavırlar. Aslında Fethullah cemaatine yakın insanların sol ve sosyalist görüşü benimsemem nedeniyle oluşturulan algılarla baskı ve soruşturmalar başladı demek daha doğru olur. Bana o günlerin modasıyla kumpaslar kurulup tuzağa düşürmeye çalışıldım, olmadı. Sonunda hiçbir delil ve suç ileri sürmeden hakkımda soruşturma açılıp, kamu görevinden el çektilerim istendi. Hakkımda

başlatılan soruşturma, YÖK Hukuk Müşavirliği’nde incelendi ve bu soruşturmanın hukuki hiç dayanağı olmadığı YÖK Genel Kuruluna rapor edildi. Daha sonra YÖK Genel Kurulunda yüz yüze verdiğim savunmayla soruşturmaya gerek olmadığına ve görevime iade edilmem gerektiğine karar verildi. Buna karşın, on bir gün sonra Ordu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesine Fakülte sekreteri olarak gönderildim. Tekrar hukuksal sürece başlayıp İdare Mahkemesine baş vurdum. Haksızlığa uğradığım saptanıp görevime geri döndüm.

İşbaşı: Böylece hukuk zafetini kazanıp eski şevkle görevine devam ettin her halde..

Ş.Yılmaz: Ne gezer...İtibarsızlaştırmalar yalnızca görevden almalarla olmuyor ki. Her konuda destek olduğun insanlar zarar görme korkusuyla senden kaçıyor, yalnızlaşıyorsun. Senin yapman gerekenler başkalarına veriliyor, niteliksizleştiriliyorsun. Görevinin başında olup olmadığın belli olmadığı için anlamsızlaşıyorsun. Bu şekilde bir yıla yakın bir süre geçti. Ama bu şekilde bile bana tahammül edilmesinden rahatsız olan cemaat yandaşları ve cemaatin inayetiyle yönetime geldiğini her fırsatta algılatan rektör benim görevden uzaklaştırılmam için can atıyordu. Zaten üniversite yönetimi bu duruma hazırды. Arkamda duracak halleri yok ya. En sonunda Ocak 2016’da moda suçlama olan devlet büyüklerine hakaretten soruşturma açtılar. Delil ve dayanaktan yoksun bu soruşturma ve davalar sürerken 15 Temmuz darbe girişimi oldu.

İşbaşı: Devlet büyüklerine hakaretini nasıl anlamışlar?

Ş.Yılmaz: Sosyal medyada hiçbir yönetici ve kurumları hedef göstermeden, paylaştığım hırsızlık ve yolsuzluk mesajlarını üzerine alan birileri olmuş sanırım. Ben doğa hayranıyım, doğal zenginliklere zarar verecek sözde yatırımlara tepki vermem birilerini rahatsız etmiş olmalı. Kısacası istenince suç üretmek kolay. Birileri vazife edinmiş veya birilerine vazife verilmiş; benim sosyal medya paylaşımlarım taranmış. Ama bu suçlamalarda savcılar tarafından suç teşkil etmediği

saptandı. Yani yasal bir dayanak bulunamamasına karşın soruşturmalar sürdü gitti.

İşbaşı: Darbeden sonra neler oldu?

Ş.Yılmaz: Sorma. Önce FETÖ karşıtı muamelesi gördük, darbeden sonra FETÖ’cü olup çıktık. Açılan davalar savcılara bile gü-lünç geliyor ama yapacakları bir şey yok. Bir insan Fethullah’çı cemaate karşı çıktığı için yerden yere vurulurken ertesi gün nasıl da FETÖ’cü olurmuş bunların sayesinde öğrendik. Üniversite yönetimi ve savcılar benim her hangi bir cemaate yakınlığım olmasını bir yana bırakın, sosyalist görüşe sahip olduğumu bile bile bu ahlaksız yalan ve iftiralara göz yumup, o suçlamaların arkasına sığınarak beni beş aydır görevden uzak tutuyorlar. Süreli açığa alınışımın sonunda görevime başlamak için kuruma gidince toplanılıp açığa alınışımın uzatıldığını öğreniyorum. Benimle birlikte açığa alınanların tamamı göreve iade edildi. Hatta, kime sorsanız bu cemaatçi denilen insanlar bile görevlerine devam ediyorlar. Zaten 15 Temmuz öncesi Fethullah’çı olduğunu algılatmak için yırtınanlar bile aklandı ve darbe karşıtı oluverdi. Ben ise herkes tarafından bilinmesine karşın, FETÖ’cü olmadığımı kanıtlayamadım. Görevden uzaklaştırma süresi dolunca tekrar göreve başlamak için baş vuracağım. Bakalım bu sefer ne denilecek.

İşbaşı: Bir de dostların arasında da FETÖ’cüyeye çıkmış adın öyle mi?

Ş.Yılmaz: Sorma. Artık şakaların FETÖ’cüsü olduk. Birazda kanıksadım galiba. Gülüp geçi-

yorum işte. Öyle şaka şamata da olmasa yaşadığımız büyük travma beni daha sarsardı. Bir çok muhalif bu uyduruk gerekçelerle baskı altına alınıyor. Belki yalnız değiliz ama yalnızlaştırılıyor. Çünkü muhalifleri bir araya getirecek güç yok. Bir yığın haksızlığa uğrayan insan olmasına karşın insanlar yalnızlaştırılmış adeta..

İşbaşı: Peki bu duruma karşı koyacak örgütleriniz yok mu, varsa ne yapar?

Ş.Yılmaz: Örgütler zaten güçsüzdü, bu saldırılarla daha da güçsüzleştirildi. K imin kimi savunacağı anlaşılabilir hallere büründü. Bir muhalifin diğer muhaliften ayrı gerekçeleri olduğu için, haksızlığa uğrayanlar, belki de bazılarının uğradığı haksızlıklara seviniyor. Böylece yalnızlaştıkça yalnızlaşıyor tüm muhalefet.

İşbaşı: Kısacası çalışanı, emekçileri, işçi sınıfını her ne pahasına olursa olsun savunan sınıf eksenli bir örgütlenmenin yoksunluğunu yaşıyoruz diyebilir miyiz? Her şeyin aslında dönüp dolaşıp burjuva iktidarının pekişmesi için bir çabadan ibaret olduğunun farkına varıp, sınıf bilincinin ön plana çıkarılmasından başka bir yolun kalmadığını anlayıp, ona göre konumlanan örgütlenmelere ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir miyiz? Yani sınıflar savaşımına bağlanmayan bir mücadelenin bu düzenbazlara geri adım attırmayacağını, hatta daha da güçlü kılacağını vurgulayabilir miyiz..?

Ş.Yılmaz: Öyle de denilebilir....

İşbaşı: Teşekkür ederiz.

Grev Yasağına Rağmen Grev

BMİS (Birleşik Metal İş Sendikası), EMİS (Elektrometal İşverenleri Sendikası)'ın, 7 Eylül'den bu yana yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmayla sonuçlanmaması üzerine yasa gereği BMİS grev kararı almıştı. Grev kararı, fabrikalarda işçilerin ezici bir çoğunluğunun kararı olarak basına yansımıştı.

20 Ocakta başlayacak grev, dört ana fabrika ve bunlara bağlı 12 işletmeyi kapsıyordu. Bu fabrikalar ABB, ALSTOM, SCHNEIDER ENERJİ, SCHNEIDER ELEKTRİK. Bu fabrikalarda toplam 2200 işçi çalışmaktaydı.

20 Ocak günü sabah saatlerinde grev başladıktan bir kaç saat sonra grevin bakanlar kurulunun kararına göre ertelendiği bildirilmiş ve işçilerin işe dönmeleri gerektiği söylenmişti. Ancak işçiler grev haklarının ellerinden alınmasına tepki göstererek iş başına dönmeyi reddettiler. Bunun üzerine BMİS internet sitesinden yapılan "hak gasplarına boyun eğmeyeceğiz" başlıklı açıklamada grevin pazartesiye kadar devam edeceği basına açıklandı. 23 Ocak Pazartesi günü ise işçiler işbaşı yapmalarına rağmen çalışmadılar. Grevin fabrika içine taşınması ile birlikte yeni bir dönemece giren BMİS bu sefer de yaptığı basın açıklamasıyla "grev yasağını tanımıyoruz mücadeleye devam ediyoruz" başlıklı bir bildiri yayınlayarak tüm emek dostlarını dayanışmaya çağırıyordu.

23 Ocak 2017 akşam saatlerinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının arabulucu olarak devreye girmesiyle işveren sendikası ile yapılan Ankara görüşmesi sonucunda adı geçen işletmelere bağlı fabrikalarda çalışan yaklaşık 2.200 işçi için 2016-2018 dönemini kapsayan iki yıllık toplu iş sözleşmesinde anlaşmaya varıldı.

İşbaşı gazetesi olarak biz de bu süreci BMİS İzmir şube başkanı Ali Çeltek ile görüştük.

İşbaşı: 20 Ocakta başlayan grev kararı nasıl alındı

Ali Çeltek: 7 Eylül'de başlayan toplu sözleşme görüşmeleri-

ne giderken biz sendika olarak sadece işyeri temsilcilerinin değil, işyeri komiteleri, işyeri temsilcileri, şube temsilcileri ve merkez yönetim kurulunun ortaklaşa yaptıkları toplantılar sonucu hazırlanan taslak üzerinden pazarlıklar yürütüldüğü için işçiler neyi isteyip neyi istemediğimizin net bir bilgisine sahiptiler. Bu nedenle görüşmelerin tıkanması sonrasında işçilerle yaptığımız toplantılarda hiç bir biçimde YHK (Yüksek Hakem Kurulu) na gidilmeyeceği konuşulmuştu; ya haklarımız verilecekti, ya da greve gidecektik.

İşbaşı: YHK'ya işçiler neden gitmek istemiyorlar.

Ali Çeltek: İşçiler de aslında ülkede ne olup bittiğinin farkındalar, onlar da bir çok şeyi görüyorlar ve bizlere aktarıyorlar. Örneğin Yüksek Hakem Kurulu denilen kurula baktığımızda burası üç ayaktan oluşuyor; hükümet, işveren, sendika. En çok üyesi olan sendika olarak Türk-İş sendikası burada temsil ediliyor. Peki Türk-İş sendikası genel sekreteri kim? Pervul Kavlak. Bu zat Türk- Metal Sendikasının yıllardır başkanı, Metal grevinde işçileri işbaşı yapmaya zorlamasıyla ünlü bir sendikacı. Son dönemde Renault fabrikasına yaptığı bir ziyarette, işçilerin Pervul Kavlak'a tepki gösterdiği, sendika başkanına sırtlarını dönerek protesto ettiği herkes tarafından biliniyor. İşçi, YHK'da haklarının savunulacağını düşünmüyor. Ayrıca bu güne değin YHK' da bağlanmış sözleşmelere bakıldığında, YHK'nın işçi lehine karar verdiği durumların hemen hemen hiç olmadığını görüyoruz. Bundan dolayı da YHK'dan iyi bir sonuç çıkmayacağını düşünüyoruz.

İşbaşı: Uzun zamandır metal sektöründe işçiler grev yapamıyorlar. Grev yasakları haricinde de metal sektöründe örgütlü diğer iki sendikanın, Türk metal ve Çelik İş'in grev yaptığına tanık değiliz. Sizlerin birkaç girişimi de olmasa metal sektöründe neredeyse tam bir sessizlik hakim olacak bu konuda ne diyebilirsiniz?

Ali Çeltek: Bu güne değin sen-

dika demeye dilimizin varmadığı yapıların, patronların talimatıyla imzaladıkları sözleşmeleri bütün bir sektöre yaymaya kalkışmaları sonucu bizlere kopya sözleşmeler dayatmaları hiç bir zaman kabul edilemez. Ancak MESS bu güne değin hep bu taktiği izleyerek bizleri sıkıştırmaya çalıştı. Ancak biz biliyoruz ki her fabrikanın üretim süreci ve kârlılığı ve buna karşın örgütlenme süreçleri farklıdır. Bu nedenle bir fabrikada yapılan uygulama diğer fabrikaya uymayabilir. Dolayısıyla, bizler toplu sözleşmeleri hazırlarken işyerinin özgünlüğünü, işçilerin talebini esas alan bir yerden bir sözleşme yapmayı hedefliyoruz. Yoksa fotokopi sözleşmeler ile işçilerin kandırılması bizce doğru bir yöntem değildir. Bu güne kadar bizim aldığımız zam oranları, BMİS'in ortaya koyduğu mücadelenin kamuoyunda yarattığı etki ile olmuştur. Bizim temel felsefemiz dayatmacı yaklaşımların reddi yönündedir. Bu nedenle de metal sektöründe olup bitenler BMİS'in çabaları ile bu duruma gelmiştir demek daha doğru olacaktır.

İşbaşı: hedefleriniz nelerdi, neler başarıldı sizce?

Ali Çeltek: İmzalanan sözleşme, grev yasaklandığında geline noktanın daha ileri kazanımlar içermesi açısından da bir ilktir. Varılan anlaşmayla üyelerimizin elde ettiği kazanımların bir bölümü şöyledir: Saat ücretlerine birinci altı ay için 1,20 lira artışı yüzde 7 zam yapılmıştır. Ortalama olarak yüzde 18,5 artışa tekabül

etmektedir. Bu oran ile birinci altı ay için işyerlerine göre ortalama da 443 ile 510 lira net artış sağlanmıştır. Yürürlüğü iki yıl olarak belirlenen sözleşmede diğer zam dilimleri ise ikinci ve üçüncü altı aylar için enflasyon artışı bir puan artış sağlanmıştır. Grev öncesi bize 3 yıllık sözleşme zorunlu tutulmaktaydı. Ayrıca üçüncü yıl için de 3,75 lik bir zam oranı önerilmişti. Grevin en önemli başarısı, iki yıllık bir sözleşme imzalanmasıdır. Buna göre işçi herhangi bir hak kaybına uğramamaktadır. Devam edecek olursak, sosyal yardımlardaki artış yüzde 27 oranındadır. Dini Bayram mesaisi yüzde 200'e yükseltilmiştir. Engelliler gününde ücretli izin, eşin anne ve babasının ölümünde üyeye 4 gün ölüm izni, ABB işyerinde işçilere sağlık sigortası hakları alınmıştır. Bu kazanımların yanında grev yasağına karşı verilen mücadelenin elde ettiği kazanım da son derece önemlidir. Grev yasağı fiilen ortadan kaldırılmıştır.

İşbaşı: Şimdilik sorularımız bu kadar. Sizin ilave edeceğiniz bir şeyler var mıdır?

Ali Çeltek: Bugünlere Birleşik Metal sendikası, kendi imkânlarıyla bu işi sonuna kadar götürmeyi zaten önüne bir hedef olarak koyarak geldi. Ama, gerçekten örgütümüz bu koşullarda kimsenin hayal bile edemeyeceği, cesaret bile edemeyeceği kararlar aldı, işler yaptı. Elimizden geldiği kadar da yapmaya devam edeceğiz. Bundan sonra da bütün emek ve demokrasi dostlarından desteklerini ve dayanışmalarını bekliyoruz. .